

UDKAST

Skatteministeriet
Udkast

J.nr. 2025-4160

Forslag til

Lov om ændring af lov om afgift af elektricitet, lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, lov om registreringsafgift, lov om registrering af køretøjer og forskellige andre love

(Udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler og ændring af afgiftsfritagelse for biobrændstoffer i kuldioxidafgiftsloven, udvidelse af afgiftsfritagelsen for institutionsbusser m.v.)

Skatteministeriet

§ 1

I lov om afgift af elektricitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 1284 af 3. november 2023, som ændret bl.a. ved § 4 i lov nr. 687 af 8. juni 2017 og § 4 i lov nr. 1797 af 28. december 2023 og senest ved § 6 i lov nr. 1489 af 10. december 2024, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, stk. 3, 3. og 6. pkt., indsættes efter »personbefordring«: », gods-transport eller personbefordring og godstransport«.
2. I § 11, stk. 11, 1. og 3. pkt., indsættes efter »i stk. 6 og 7«: »og § 11 g, stk. 1 og 3«, og i stk. 12, 2. pkt., indsættes efter »stk. 6 og 7«: »og § 11 g, stk. 1 og 3«.
3. I § 11 b, stk. 2, 1. og 3. pkt., indsættes efter »personbefordring«: », gods-transport eller personbefordring og godstransport«.
4. I § 11 b indsættes som stk. 11 og 12:
»Stk. 11. Virksomheder, der ikke er momsregistreret, skal have en bevil-
ling for at få godtgørelse efter stk. 2, jf. 2. pkt. Virksomheder omfattet af
1. pkt. kan anmode told- og skatteforvaltningen om bevilling til afgifts-
godtgørelse.

Stk. 12. Til dokumentation af tilbagebetalingsbeløbet efter stk. 2 skal virksomheden kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, hvoraf størrelsen af afgiften fremgår, jf. § 11 a, stk. 9.«

5. Efter § 11 f indsættes:

»**§ 11 g.** Der ydes tilbagebetaling af afgiften af den afgiftspligtige elektricitet, der i perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2030 er forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestandere, herunder hurtigladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, og elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. Tilbagebetalingen ydes i øvrigt i overensstemmelse med §§ 11, 11 a og 11 c.

Stk. 2. Tilbagebetalingen ydes uanset betingelsen i § 11, stk. 5. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere, herunder hurtigladere, og på batteriskiftestationer.

Stk. 3. For ladestandere, der forsynes med elektricitet fra det kollektive elforsyningsnet og fra et elproduktionsanlæg efter § 2, stk. 1, litra c, opgøres tilbagebetalingen efter stk. 2 på timebasis på baggrund af oplysninger om afgiftspligtigt elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet, sammenholdt med det registrerede elforbrug i ladestanderen. Det godtgørelsesberettigede elforbrug opgøres som elforbruget i ladestanderen, dog maksimalt den mængde kWh, der inden for samme time er forbrugt fra det kollektive elforsyningsnet.

Stk. 4. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet efter stk. 3 skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere, herunder hurtigladere, med angivelse af den adresse, som ladestanderen er tilknyttet, samt opgørelser af målinger af det afgiftspligtige elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet, og med angivelse af aftagenummeret. Oplysninger efter 1. pkt. skal opbevares i 5 år efter regnskabsårets afslutning.«

§ 2

I lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1353 af 2. september 2020, som ændret senest ved § 10 i lov nr. 1489 af 10. december 2024, foretages følgende ændring:

1. § 7, stk. 3, affattes således:

UDKAST

»Stk. 3. Biobrændstoffer er fritaget for afgift, bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16. Biobrændstoffer er flydende eller gasformige brændstoffer fremstillet på grundlag af biomasse.«

§ 3

I lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 370 af 3. april 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, 1. pkt., ændres »hjemmeboende ældre« til: »andre«.

§ 4

I brændstofforbrugsafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1147 af 31. maj 2021, som ændret bl.a. ved § 42 i lov nr. 753 af 13. juni 2023 og senest ved § 5 i lov nr. 563 af 27. maj 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, stk. 1, 1. pkt., udgår »hvis bilen er benzindreven«.

2. I § 7, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »betales«: »dog«.

§ 5

I lov om registrering af køretøjer, jf. lovbekendtgørelse nr. 179 af 22. februar 2023, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 95 af 4. februar 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 17, stk. 2, nr. 1, indsættes efter »køretøjer«: », og organisationer, der på vegne af forsikringsvirksomheder foretager opgørelse af motorkøretøjs-skader«.

2. I § 17, stk. 2, nr. 10, indsættes efter »virksomheder«: »m.v.«

§ 6

I emballageafgiftsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 361 af 1. april 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 1, stk. 2, 1. pkt., ændres »bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer« til: »regler

UDKAST

om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, som er udstedt i medfør af § 9, stk. 1-3, i lov om miljøbeskyttelse«.

§ 7

I lov om afgift af kvælstofoxider, jf. lovbekendtgørelse nr. 364 af 3. april 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, nr. 2, 1. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg« til: »regler om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, som er udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

2. I § 1, stk. 2, nr. 3, 1. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald« til: »regler om anlæg, der forbrænder affald, som er udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1-3, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

3. I § 7, stk. 2, ændres »bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin« til: »regler om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, som er udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

§ 8

I lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 648 af 28. maj 2025, som ændret ved § 3 i lov nr. 138 af 25. februar 2020 og § 3 i lov nr. 2606 af 28. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1, ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse 1224 af 4. oktober 2023« til: »regler, som er udstedt i medfør af § 44, stk. 1, og § 46 a, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

2. I § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål« til: »regler om anvendelse af affald til jordbrugsformål, som er udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 6-8 og 11, § 16 og § 44, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

§ 9

UDKAST

I lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 604 af 28. maj 2025, som ændret ved § 4 i lov nr. 138 af 25. februar 2020 og § 4 i lov nr. 2606 af 28. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 8, stk. 1, nr. 6, ændres »bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin« til: »regler om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, som er udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

2. I § 11 a, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »af lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter,«: »der er fritaget for afgift efter § 7, stk. 3, i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter«.

§ 10

I lov nr. 1353 af 21. december 2012 om ændring af lov om afgift af elektricitet og forskellige andre love og om ophævelse af lov om ændring af lov om afgift af affald og råstoffer (Godtgørelse af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler, lempelse vedrørende komfortkøling, dagsbeviser for varebiler samt teknisk justering af energiafgifter m.v. og ophævelse af reglerne om fritagelse for afgift af visse typer af affald fra egen cementproduktion), som ændret ved § 10 i lov nr. 903 af 4. juli 2013, § 4 i lov nr. 1889 af 29. december 2015, § 10 i lov nr. 1558 af 13. december 2016, § 6 i lov nr. 687 af 8. juni 2017, § 8 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, § 7 i lov nr. 1585 af 27. december 2019, § 6 i lov nr. 203 af 14. februar 2021, § 5 i lov nr. 2606 af 28. december 2021 og § 18 i lov nr. 1797 af 28. december 2023, foretages følgende ændring:

1. § 21 ophæves.

§ 11

I lov nr. 138 af 25. februar 2020 om ændring af lov om afgift af elektricitet, lov om afgift af naturgas og bygas m.v., lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. og lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. (Omlægning af beskatningen af overskudsvarme), som ændret ved § 6 i lov nr. 2225 af 29. december 2020, § 6 i lov nr. 2606 af 28. december 2021 og § 18 i lov nr. 1489 af 10. december 2024, foretages følgende ændring:

UDKAST

1. § 3, nr. 2, og § 4, nr. 4, ophæves.

§ 12

I lov nr. 683 af 11. juni 2024 om ændring af lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v., lov om afgift af naturgas og bygas m.v., lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. og forskellige andre love (Gennemførelse af dele af »Aftale om Grøn skattereform for industri mv.« fra juni 2022, ændringer som følge af emissionsafgiftsloven og udvidelse af adgang til ekstraordinær genoptagelse på afgiftsområdet m.v.), som ændret ved § 2 i lov nr. 1489 af 10. december 2024 foretages følgende ændringer:

1. § 1, nr. 6, ophæves.

2. I § 9, stk. 4, udgår », 6«.

Miljø- og Ligestillingsministeriet

§ 13

I lov nr. 277 af 19. marts 2013 om ændring af lov om kemikalier og lov om afgift af bekæmpelsesmidler (Ændringer som følge af biocidforordningen, digital kommunikation, indhentelse af oplysninger om andre varer og oprettelse af registre over stoffer, blandinger og andre varer) foretages følgende ændring:

1. § 2, nr. 1 og 3, og § 3 ophæves.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet

§ 14

I lov nr. 2606 af 28. december 2021 om ændring af lov om varmforsyning, lov om afgift af naturgas og bygas m.v., lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. og lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. (Prisregulering af og energieffektiviseringsordning med afgiftsfritagelse for overskudsvarme), som ændret ved § 7 i lov nr. 683 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

1. § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, ophæves.

2. § 7, stk. 3, ophæves.

§ 15

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2026.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 3 og 4, har virkning fra og med den 1. januar 2023.

Stk. 3. Ansøgninger om godtgørelse efter § 1, nr. 3 og 4, for årene 2023-2025 skal være modtaget af told- og skatteforvaltningen senest den 31. juli 2026.

Stk. 4. De regler, der ophæves i medfør af § 10, finder anvendelse for tilbagebetaling af afgift af den afgiftspligtige elektricitet, der til og med den 31. december 2025 er forbrugt af virksomheden til opladning af batterier til registrerede elbiler.

Stk. 5. Regler udstedt i medfør af § 21, stk. 4, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 om ændring af lov om afgift af elektricitet og forskellige andre love og om ophævelse af lov om ændring af lov om afgift af affald og råstoffer (Godtgørelse af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler, lempelse vedrørende komfortkøling, dagsbeviser for varebiler samt teknisk justering af energiafgifter m.v. og ophævelse af reglerne om fritagelse for afgift af visse typer af affald fra egen cementproduktion), som indsat ved § 10 i lov nr. 1558 af 13. december 2016 og ændret ved § 8 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 11, stk. 12, i lov om afgift af elektricitet, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 2.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse	
1.	Indledning
2.	Baggrund
3.	Lovforslagets hovedpunkter
3.1.	Udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler
3.1.1.	Gældende ret
3.1.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.	Ændring af afgiftsfritagelse for biobrændstoffer i kuldioxidafgiftsloven
3.2.1.	Gældende ret
3.2.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.	Udvidelse af afgiftsfritagelse for institutionsbusser
3.3.1.	Gældende ret
3.3.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.4.	Afgiftsfritagelse for køb af nul-emissionsbiler med støtte efter lov om social service eller barnets lov
3.4.1.	Gældende ret
3.4.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

UDKAST

3.5.	Terminaladgang for taksatororganisationer
3.5.1.	Gældende ret
3.5.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6	Udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport
3.6.1	Gældende ret
3.6.2	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.7.	Ændring af henvisning til bekendtgørelse om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer
3.7.1.	Gældende ret
3.7.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.8.	Ændring af henvisning til bekendtgørelse om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg og bekendtgørelse om anlæg, der forbrænder affald
3.8.1.	Gældende ret
3.8.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.9.	Ændring af henvisning til bekendtgørelse om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin
3.9.1.	Gældende ret

UDKAST

3.9.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.10.	Ændring af henvisning til bekendtgørelse om bio-masseaffald
3.10.1.	Gældende ret
3.10.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.11.	Ændring af henvisning til bekendtgørelse om anvendelse af affald til jordbrugsformål
3.11.1.	Gældende ret
3.11.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.12.	Ophævelse af regler om overgangsordning for eksisterende leverancer af overskudsvarme
3.12.1.	Gældende ret
3.12.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.13.	Ophævelse af regler om at ændre indbetaler af overskudsvarmeafgiften
3.13.1.	Gældende ret
3.13.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.14.	Ophævelse af ændring, som er trådt i kraft ved en anden lovændring
3.14.1.	Gældende ret
3.14.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

UDKAST

3.15.	Ophævelse af regler om henvisning til biocidforordning i bekæmpelsesmiddelafgiftsloven og overflødig ændring
3.15.1.	Gældende ret
3.15.2.	Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
4.	Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5.	Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6.	Administrative konsekvenser for borgerne
7.	Klimamæssige konsekvenser
8.	Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9.	Forholdet til EU-retten
10.	Hørte myndigheder og organisationer m.v.
11.	Sammenfattende skema

1. Indledning

Regeringen (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne) ønsker at fremskynde udviklingen af grøn transport i Danmark og at fremme udnyttelsen af vedvarende energi. Regeringen er derfor optaget af at sikre, at danskere, der bidrager til den grønne omstilling ved at investere i et solcelleanlæg og i en nul-emissionsbil også har mulighed for at få refunderet elafgiften fra deres ladeoperatør.

Derfor foreslås det med dette lovforslag at udvide muligheden for at opnå tilbagebetaling af elafgift for elektricitet forbrugt til erhvervsmæssig opladning af batterier til registrerede elbiler. Udvidelsen vil indebære, at virksomheder, der hos husholdninger har aktiviteter med opladning af batterier til registrerede elbiler via ladestandere, der drives for virksomhedens regning og risiko, kan få tilbagebetalt afgift af elektricitet forbrugt til opladning af

disse batterier, selvom der til den enkelte husholdning er knyttet VE-anlæg i form af f.eks. solceller.

Regeringen ønsker desuden at fremme anvendelsen af rene biobrændstoffer. Derfor foreslås det at afgiftsfritage rene biobrændstoffer uanset anvendelse fra kuldioxidafgift, og dermed afgiftsmæssigt ligestille rene biobrændstoffer. I dag afhænger afgiftsfritagelsen af, om biobrændstoffet anvendes som motorbrændstof, idet kun biobrændstoffer, der anvendes som motorbrændstoffer, er afgiftsfritaget efter kuldioxidafgiftsloven. Hvis biobrændstoffet anvendes til andre formål, f.eks. til opvarmning, vil det ikke være tilfældet.

Med lovforslaget foreslås det desuden at udvide adgangen til at opnå afgiftsfrihed efter registreringsafgiftsloven for busser, som anvendes af institutioner til befordring af personer, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder. Sådanne institutionsbusser er i dag afgiftsfri, hvis de anvendes til befordring af beboere på institutionen eller hjemmeboende personer, hvis disse hjemmeboende personer kan karakteriseres som ældre. Derimod er der ikke afgiftsfrihed, hvis de hjemmeboende personer ikke kan karakteriseres som ældre. Med den foreslåede ændring vil også institutionsbusser, der anvendes til at befordre hjemmeboende ikke-ældre personer, være afgiftsfritaget.

Det foreslås desuden at sikre, at personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service eller barnets lov kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for grøn ejerafgift, uanset om bilen er benzindreven eller en nul-emissionsbil. I dag er det kun muligt at få afgiftsfritagelse ved erhvervelse af en benzindreven bil. For dieseldrevne biler betales der udligningsafgift. Derfor foreslås det at ændre brændstofforbrugsafgiftsloven, så der kan opnås afgiftsfritagelse ved erhvervelse af en ikke benzindrevet bil, herunder en elbil.

Desuden foreslås det at gøre det muligt for virksomheder, der ikke er momsregistrerede, at få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport. Forslaget skal sikre, at danske og udenlandske transportører af gods har de samme muligheder for at få godtgørelse og dermed sikre medholdelighed med EU's regler om statsstøtte.

Der foreslås derudover en række justeringer af motor-, energi- og miljøafgiftslovene, herunder ændring af en række henvisninger til specifikke bekendtgørelser til i stedet at henvise til de regler, som de relevante bekendtgørelser er udstedt i medfør af.

2. Baggrund

Afgiftssystemet indeholder i dag forskellige begunstigelser, der understøtter udbredelsen af elbiler og også privates opsætning af solceller. Der er bl.a. afgiftsfritagelse for forbrug af egenproduceret elektricitet fra solceller, og ladeoperatører kan på visse betingelser få tilbagebetalt elafgiften bortset fra 0,4 øre pr. kWh af elektricitet forbrugt til opladning af registrerede elbiler, hvis ladestanderen drives for virksomhedens risiko og regning, og virksomheden er involveret i driften heraf.

En ladeoperatør kan dog efter Skatterådets praksis ikke få tilbagebetalt elafgift, når kunden har etableret et solcelleanlæg med mulighed for produktion af afgiftsfritaget elektricitet på den samme adresse, da opladningen i disse tilfælde ikke påviseligt alene er sket med elektricitet, hvoraf der er afregnet elafgift. Det er således ikke muligt at dokumentere, i hvilket omfang der er anvendt elektricitet til opladningen, hvoraf der er afregnet afgift. Det skyldes, at det i disse tilfælde ikke med sikkerhed kan konkluderes, at den elektricitet, der anmodes om tilbagebetaling for, stammer fra det kollektive elforsyningsnet, hvorfor der heller ikke er sikkerhed for, at der er svaret afgift heraf. Denne situation vil der med lovforslaget blive gjort op med.

Forslaget om at afgiftsfritage rene biobrændstoffer i CO₂-afgiftsloven ligger i tråd med Aftale om Grøn Skattereform for industri mv. af 24. juni 2022, der bl.a. havde til hensigt, at CO₂-udledninger skulle have en højere og mere ensartet afgift for at give incitament til at omstille til mere grønne alternativer f.eks. i form af biobrændstoffer. Forslaget vil sikre, at rene biobrændstoffer i CO₂-afgiftsloven fritages for CO₂-afgift uanset anvendelse. I dag fritages biobrændstoffer anvendt som motorbrændstof. Det foreslås, at biobrændstoffer, der anvendes til rumvarme eller procesformål, fremadrettet også fritages. Den foreslåede udvidelse af det afgiftsfritagne område vil betyde, at der for bl.a. bioLPG, der er et biprodukt fra produktion af biodiesel, samt for øvrige rene bio-produkter, alene vil skulle betales energiafgifter.

Herudover foreslås det at udvide afgiftsfritagelsen for busser, som anvendes af institutioner til befordring af personer, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder. Den foreslåede ændring indebærer, at der ikke fremover stilles krav om, at hjemmeboende personer, som befordres, skal kunne betragtes som ældre. Udvidelsen af afgiftsfritagelsen foreslås på baggrund af Landsskatterettens afgørelse i SKM2024.186.LSR, hvor Landsskatteretten fastslog, at det efter de gældende regler er en betingelse for afgiftsfritagelsen, at hjemmeboende personer, som befordres, kan anses for at være ”ældre”.

Desuden foreslås brændstofforbrugsafgiftsloven ændret, så personer med varigt nedsat funktionsevne, som har fået støtte af kommunen til erhvervelse af en bil, fritages for at betale grøn ejerafgift, når bilen er en nul-emissionsbil, herunder en elbil. Det er i dag en betingelse for fuld afgiftsfritagelse, at bilen, som erhverves, er en benzinbil. Baggrunden for forslaget er at skabe incitament til at købe nul-emissionskøretøjer for derved at mindske udledningen af CO₂.

Det foreslås at ændre køretøjsregistreringslovens, så taksatororganisationer kan få terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregistret. Ændringen vil indebære, at sådanne foretagender, der på vegne af forsikringsvirksomheder foretager opgørelse af motorkøretøjsskader, gives terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregistret.

Det foreslås at gøre det muligt for virksomheder, der ikke er momsregistrerede, at få godtgjort afgift for kørestrøm til eltog til godstransport. Forslaget vil sikre, at disse virksomheder vil få samme mulighed for at få godtgjort afgift for kørestrøm til eltog, som momsregistrerede virksomheder har, og vil dermed sikre medholdelighed med EU's statsstøtteregler.

Det foreslås, at en række henvisninger til specifikke bekendtgørelser i energi- og miljøafgiftslovene ændres, så der i stedet henvises til de bemyndigelsesbestemmelser, som de relevante bekendtgørelser er udstedt i medfør af. Formålet med ændringerne er at sikre, at der i afgiftsbestemmelserne henvises til de til enhver tid gældende bekendtgørelser.

Det foreslås at ophæve muligheden for at sætte regler om indførelse af en overgangsordning for eksisterende leverancer af overskudsvarme i lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. (herefter kulafgiftsloven) og lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. (herefter mineralolieafgiftsloven) i kraft, da der i en dialog med Europa-Kommissionen ikke er opnået tilstrækkelig sikkerhed for, at denne overgangsordning er forenelig med EU-rettens regler om statsstøtte.

Videre foreslås det at ophæve muligheden for at sætte visse bestemmelser i lov om afgift af naturgas og bygas m.v. (herefter gasafgiftsloven), kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven i kraft ved bekendtgørelse. Bestemmelserne omfatter en mulighed for, at det skal kunne være varmemforsynings-selskabet, der indbetaler den såkaldte overskudsvarmeafgift, og ikke virksomheden, hvis der foreligger en aftale mellem parterne om, at leverancen udelukkende består af overskudsvarme, og at leverancen ydes vederlagsfrit. Muligheden for at lade varmemforsynings-selskabet foretage indbetalingen vil

være vanskelig at administrere for Skatteforvaltningen, og det er vurderingen, at der ikke længere er behov for at sætte bestemmelserne i kraft.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler

3.1.1. Gældende ret

Grundprincippet i lov om afgift af elektricitet (herefter elafgiftsloven) er, at der skal betales fuld afgift af elforbrug i husholdninger, mens erhverv i vidt omfang kan få godtgjort betaling af elafgift ned til EU's minimumsafgift på 0,4 øre pr. kWh.

Erhvervsmæssig brug afgrænses først og fremmest til momsregistrerede virksomheder. Momsregistrerede virksomheder kan efter elafgiftsloven som udgangspunkt få tilbagebetalt afgiften af den i virksomheden forbrugte elektricitet.

For at sikre, at erhvervsmæssig opladning af batterier til elbiler alene pålægges EU's minimumsafgift på 0,4 øre pr. kWh, når opladningen sker på ladestandere, der drives for virksomhedens regning og risiko, eller når opladningen sker på batteriskiftestationer, blev der med § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 indført en tidsbegrænset særordning om, at der ved erhvervsmæssig opladning af elbiler kan ske delvis tilbagebetaling af elafgift. Det betyder, at der for erhvervsmæssig opladning af elbiler efter tilbagebetaling betales en elafgift på 0,4 øre pr. kWh, svarende til mindsteafgiften fastsat i energibeskatningsdirektivet (Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet).

Med indførelsen af særordningen i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012, som også benævnes refusionsordningen, blev gældende regler for tilbagebetaling af elafgift udvidet og præciseret, således at alle kendte modeller af erhvervsmæssig opladning af batterier til elbiler alene pålægges EU's minimumsafgift på 0,4 øre pr. kWh, når opladningen sker på ladestandere, herunder hurtigopladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, eller når opladningen sker på batteriskiftestationer. Elektriciteten anses i disse særlige tilfælde for at være forbrugt af virksomheden, hvilket er en betingelse for, at der kan ydes tilbagebetaling af afgift.

Det er et krav, at der sker en måling af den elektricitet, der anvendes til opladning af batterier til elbiler. Kravet om måling gælder, uanset om ladestanden er placeret i det offentlige rum, hos husholdninger eller andre steder. Måleren skal være placeret i ladestanden. Kravet om måling gælder

også, hvis virksomheden oplader batterierne til elbilen på batteriskiftestationer.

Tilbagebetaling efter særordningen i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 blev ydet med virkning fra og med den 27. april 2010 og er efter at være blevet forlænget i flere omgange gældende til og med den 31. december 2030.

Den virksomhed, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, har via ladestanderen i visse situationer mulighed for at styre elforbruget, herunder sikre en intelligent opladning af batterier, så elforbruget finder sted på bestemte tidspunkter på dagen. Dette uanset om virksomhedens ladestander er opstillet i det offentlige rum, hos husholdninger eller andre steder. Det er et krav, at virksomheden er involveret i driften af ladestanderen.

Med særordningen i § 21 lov nr. 1353 af 21. december 2012 er den enkelte forbruger ikke bundet til at anvende bestemte elleverandører eller elbilabonnementer. Muligheden for tilbagebetaling af elafgift ved erhvervsmæssig opladning af batterier til elbiler er dermed udbredt til at dække alle kendte igangværende forretningsmodeller inden for elbilbranchen, når elforbruget sker via virksomhedens ladestander eller på batteriskiftestationer.

Virksomheder, der benytter sig af tilbagebetalingsmuligheden i særordningen, pålægges at indberette tilbagebetalingsbeløbet til Skatteforvaltningen, hvis beløbet overstiger 100.000 euro i et kalenderår. Opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet skal ske pr. juridisk enhed. Omregningen fra danske kroner til euro skal ske efter den kurs, der gælder den første arbejdsdag i oktober i det år, som indberetningen vedrører, og som offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende. Da Danmark ikke har tiltrådt euroen, skal der ske en omregning af støttebeløbet fra danske kroner til euro for at afgøre, om støttebeløbet er over tærsklen på 100.000 euro.

Tærsklen for indberetningspligten på 100.000 euro følger af forordning (EU) 2023/1315 af 23. juni 2023 om ændring af forordning (EU) nr. 651/2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108.

Skatteministeren fastsætter nærmere regler om indberetning og offentliggørelse af oplysninger indberettet efter § 21, stk. 3, som indsat med § 10 i lov nr. 1558 af 13. december 2016, og oplysninger om virksomhedens navn, virksomhedstype, cvr-nummer, størrelse og dato for tildeling. Skatteministeren fastsætter derudover nærmere regler om, at virksomheder ikke kan

opnå tilbagebetaling efter stk. 1, når de ikke opfylder de til enhver tid gældende betingelser for at modtage statsstøtte.

Virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, kan ikke få tilbagebetalt elafgift betalt for elektricitet forbrugt ved opladning af elbilen efter særordningen i § 21 lov nr. 1353 af 21. december 2012, når kunden samtidig har egenproduktion af elektricitet på et VE-anlæg. Skatterådet traf således den 14. maj 2018 afgørelse om, at særordningen ikke kunne anvendes i en situation, hvor en elbil bliver opladet i en husholdning, der er tilknyttet et VE-anlæg (solceller). VE-anlægget var i sagen omfattet af en nettomålerordning, hvor overskudsproduktion af elektricitet kunne modregnes i den mængde elektricitet, der inden for en bestemt tidsperiode, herunder bl.a. inden for et år eller en time, blev trukket fra det kollektive elforsyningsnet. Særordningen kunne ikke anvendes i en sådan situation, fordi det ikke var muligt at registrere, om der var forbrugt afgiftsfri elektricitet fra VE-anlægget eller afgiftspligtig elektricitet fra det kollektive forsyningsnet til at oplade batterierne via ladestanderen.

Skatterådet fandt således, at det ikke kunne dokumenteres, at der var betalt fuld afgift af den elektricitet, der blev søgt om tilbagebetaling for i henhold til særordningen for elbiler. Afgørelsen blev offentliggjort som SKM2018.220.SR.

Skatterådet fandt desuden i afgørelse af 25. juni 2024, at der heller ikke kunne opnås tilbagebetaling af elafgift efter særordningen for elbiler, når et VE-anlæg tilknyttet husholdningen ikke var omfattet af en nettomålerordning. Ud fra de faktiske forhold i sagen kunne det ikke fastlægges med sikkerhed, at der var betalt elafgift af elforbruget i spørgers ladestander, hvorved der var ikke sikkerhed for, at der ikke blev ydet tilbagebetaling af en afgift, der ikke var betalt. Afgørelsen blev offentliggjort som SKM2024.367.SR.

3.1.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
Regeringen (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne) ønsker at fremskynde udviklingen af grøn transport i Danmark frem mod 2030, herunder øge antallet af rene elbiler. Samtidig ønsker regeringen at sætte turbo på den grønne omstilling med mere vedvarende energi.

Det er derfor vigtigt at skabe de rette rammer for, at det er attraktivt for danskerne at vælge de grønne løsninger, herunder bl.a. installation af VE-anlæg m.v. og en nul-emissionsbil frem for en diesel- eller benzindreven bil. Det er ligeledes vigtigt, at de grønne initiativer ikke modvirker hinanden.

Derfor bør virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, også kunne opnå tilbagebetaling for elafgift betalt for elektricitet forbrugt ved opladning af elbilen, når kunden samtidig har egenproduktion af elektricitet på et VE-anlæg i form af f.eks. solceller.

Det bør således ikke udgøre en hindring for virksomhedernes mulighed for at få opnå tilbagebetaling af elafgift for elektricitet forbrugt til erhvervsmæssig opladning af batterier til registrerede elbiler, at deres kunder samtidig har egenproduktion af elektricitet fra elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c, når det kan dokumenteres, at der kun ske tilbagebetaling for afgiftspålagt elektricitet.

Det foreslås derfor, at adgangen til tilbagebetaling udvides, så virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, kan opnå tilbagebetaling af afgift for al den elektricitet, der er registreret forbrugt i ladestanderen pr. time. For at sikre, at der er betalt elafgift af den pågældende mængde elektricitet, vil tilbagebetalingen dog højst kunne udgøre et beløb svarende til den afgiftspligtige mængde, der i det samme tidsrum er trukket fra det kollektive elforsyningsnet.

Der gives således mulighed for at opgøre tilbagebetalingen på timebasis ved at sammenstille det registrerede elforbrug i ladestanderen med det afgiftspligtige elforbrug trukket fra det kollektive elforsyningsnet. Dog således, at virksomhederne ikke kan opnå tilbagebetaling, ud over hvad der i den pågældende time er trukket fra det kollektive elforsyningsnet, hvorved der alene sker tilbagebetaling for den mængde elektricitet, der er afgiftspålagt.

Det vil derfor ikke have betydning for adgangen til tilbagebetaling, hvis der inden for den time, hvor elbilen er blevet ladet op, også er produceret elektricitet fra et solcelleanlæg, idet der maksimalt sker tilbagebetaling for den mængde afgiftspålagt elektricitet, der er trukket fra det kollektive elforsyningsnet. Der vil således kun ske tilbagebetaling for den mængde elektricitet, der er afgiftspålagt.

Det er en forudsætning for adgangen til tilbagebetaling, at trækket af elektricitet fra det kollektive elforsyningsnet i den pågældende time er foranlediget af aktivitet i ladestanderen. Hvis der i en given time er registreret aktivitet i ladestanderen, og hvis der i den samme time er registreret træk fra det kollektive elforsyningsnet, der mindst svarer til aktiviteten i ladestanderen i den pågældende time, vil det blive lagt til grund, at afgiftspålagt elektricitet er medgået til opladning af elbilen.

Hvis der i en given time er registreret aktivitet i ladestanderen, og hvis der i den samme time er registreret træk fra det kollektive elforsyningsnet, der er mindre end den mængde elektricitet, der er registreret i ladestanderen, vil det blive lagt til grund, at der ved opladning af elbilen er medgået elektricitet produceret på et elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. I et sådant tilfælde vil der kun være adgang til tilbagebetaling for den mængde elektricitet, der er trukket fra det kollektive elforsyningsnet, og som er afgiftspålagt.

Der vil ikke være et eksakt kendskab til, om den elektricitet, der er medgået til opladning af elbilen, rent faktisk kommer fra det kollektive elforsyningsnet eller egenproduceret elektricitet fra et elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. Det afgørende er, at der på timebasis kun sker tilbagebetaling på baggrund af den mængde elektricitet, der er afgiftspålagt. Der vil derved være sikkerhed for, at der ikke sker tilbagebetaling for afgiftsfritaget elektricitet.

Virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, har i dag adgang til oplysninger om den mængde elektricitet, der forbruges ved opladning af elbilen. For at få tilbagebetaling efter den foreslåede udvidede refusionsordning vil virksomhederne derudover skulle have adgang til oplysninger om den mængde elektricitet, som kunden trækker fra det kollektive elforsyningsnet.

Virksomheden vil allerede have adgang til disse data fra Energinets Datahub, hvis virksomheden samtidig leverer elektricitet til forbrugeren. Alternativt vil virksomheden skulle have en tredjeparts-adgang til ElOverblik med fuldmagt fra kunden til forbruget fra det kollektive elforsyningsnet i Energinets Datahub. Mulighed for en sådan adgang findes allerede i dag, f.eks. ved brug af apps, hvor forbrugerne kan følge deres elforbrug via f.eks. mobiltelefonen.

Den foreslåede udvidelse af refusionsordningen foreslås at være gældende til og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2030.

Det foreslås desuden, at der som følge af den foreslåede udvidelse af adgangen til tilbagebetaling indføres et dokumentationskrav, det vil sige, hvilken slags dokumentation, som virksomhederne på anmodning fra Skatteforvaltningen skal kunne fremlægge.

Det foreslås, at virksomhederne skal kunne fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere, herunder hurtigladere, med angivelse af den adresse, som ladestanderen er tilknyttet, samt opgørelser af

målinger af det afgiftspligtige elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet, og med angivelse af aftagenummeret.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Skatteforvaltningen kan foretage en effektiv kontrol ved enkelt at kunne identificere elektricitet forbrugt af den korrekte ladestander sammenholdt med forbrug af elektricitet, som husstanden i samme tidsrum har forbrugt fra det kollektive elforsyningsnet.

Det foreslås, at virksomhederne skal opbevare dette materiale i 5 år, hvilket følger gældende regler for øvrigt regnskabsmateriale.

Reglerne om virksomhedernes indberetning af tilbagebetalingsbeløb på over 100.000 euro og Skatteforvaltningens offentliggørelse heraf med henblik på at efterleve de krav, der følger af EU's statsstøtteregele, vil fortsat være gældende. Af lovtekniske grunde foreslås de dog – sammen med resten af refusionsordningen – flyttet til elafgiftsloven.

3.2. Ændring af afgiftsfritagelse for biobrændstoffer i CO₂-afgiftsloven

3.2.1. Gældende ret

Det fremgår af CO₂-afgiftsloven § 1, stk. 1, at der svares CO₂-afgift til statskassen af varer, der er afgiftspligtige efter mineralolieafgiftsloven, kulafgiftsloven og gasafgiftsloven, dog med en række undtagelser.

Omfattet af CO₂-afgift er varer, der er afgiftspligtige efter mineralolieafgiftsloven, bortset fra bioolier m.v. og metanol omfattet af mineralolieafgiftslovens § 1, stk. 1, nr. 20 og 21, hvis metanolen er af ikke-syntetisk oprindelse, jf. CO₂-afgiftslovens § 1, stk. 1, nr. 1.

Omfattet af CO₂-afgift er varer, der er afgiftspligtige efter kulafgiftsloven, jf. CO₂-afgiftsloven § 1, stk. 1, nr. 2, og gasafgiftsloven, bortset fra gas omfattet af gasafgiftslovens § 1, stk. 1, 2. pkt., der omfatter gas, der er fremstillet på basis af biomasse, jf. CO₂-afgiftsloven § 1, stk. 1, nr. 3. Varer, der er afgiftspligtige efter mineralolieafgiftsloven, kulafgiftsloven og gasafgiftsloven, er energiprodukter, der er bestemt til anvendelse, udbydes til salg eller anvendes som brændsel til opvarmning eller som motorbrændstof.

Af CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 1 og 2, fremgår afgiftssatserne for afgiftspligtige energiprodukter, herunder for rene energiprodukter og blandinger af forskellige energiprodukter.

Der skal bl.a. svares afgift efter § 2, stk. 1, nr. 16, af biogas, der anvendes som motorbrændstof i stationære stempelmotoranlæg med en indfyret effekt over 1.000 kW. Denne afgift kaldes også metanafgiften.

UDKAST

Efter § 2, stk. 1, nr. 19, 1. pkt., gælder der for varer efter § 1, stk. 1, hvor der ikke er fastsat en afgiftssats i nr. 1-18, den sats, som gælder for et tilsvarende brændsel, der er bestemt til anvendelse, udbydes til salg eller anvendes til opvarmning, eller for en tilsvarende vare, der er bestemt til anvendelse, udbydes til salg eller anvendes som motorbrændstof eller som tilsætnings- og fyldstof i motorbrændstof. For varer omfattet af 1. pkt., der anvendes til elektricitets- og varmfremstilling på stationære motorer i kraft-varme-værker, gælder den afgiftssats, som gælder for tilsvarende fyringsolier, jf. § 2, stk. 1, nr. 19, 2. pkt. Denne bestemmelse fastsætter dermed afgiftssatsen for CO₂-afgiftspligtige produkter, jf. § 1, for hvilke der ikke fremgår en særskilt afgiftssats for i CO₂-afgiftslovens § 2, nr. 1.

Efter CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 3, 1. pkt., skal der af en blanding af de i § 2, stk. 1, nævnte produkter og andre varer svares afgift efter det af blandingsprodukter, der har den højeste afgiftssats, såfremt blandingen er anvendelig til fyringsformål eller som drivmiddel i motorkøretøjer. Det betyder f.eks., at når biogas og naturgas blandes i det kollektive gasnet, svares der afgift efter afgiftssatsen på naturgas. En blanding af biogas og naturgas anses således i afgiftsmæssig forstand for at være naturgas, da det ikke er muligt at adskille biogas og naturgas, når det én gang er blandet sammen i gasnettet.

Der skal ikke svares afgift af andelen af biobrændstoffer, som anvendes som motorbrændstof, jf. § 2, stk. 3, 2. pkt. Der skal dog svares afgift efter § 2, stk. 1, nr. 16, af den andel, der anvendes som motorbrændstof i stationære stempelmotoranlæg med en indfyret effekt på over 1.000 kW jf. § 2, stk. 3, 3. pkt.

Efter § 2, stk. 3, 4. pkt., finder bestemmelsen ikke anvendelse for en blanding, hvis blandingen er sket på området for en virksomhed, som anvender blandingen som eget forbrug som brændsel til opvarmning eller til elektricitets- og varmfremstilling på stationære motorer i kraft-varme-værker.

Der betales dog ikke CO₂-afgift af rene biobrændstoffer, som anvendes som motorbrændstof, jf. CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3.

Dermed gælder det i dag, at alle bio-produkter, som er afgiftspligtige efter mineralolieafgiftsloven, og som ikke er omfattet af ovenstående undtagelser, er afgiftspligtige efter CO₂-afgiftsloven.

Som følge af Aftale om Grøn Skattereform for industri mv. af 24. juni 2022 er en større del af de samlede afgifter flyttet fra energiafgiftslovene til CO₂-afgiftsloven. Som en del af omlægningen er CO₂-afgiften, herunder for

energi anvendt til procesforbrug, forhøjet. Energiafgifterne for energi anvendt til procesforbrug reduceret, så der kun skal betales denne afgift, når minimumssatserne i EU's energibeskatningsdirektiv ikke er opfyldt via CO₂-afgiften.

3.2.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
Biobrændstoffer opgøres som CO₂-neutrale ved afbrænding, uanset hvilket anvendelsesformål brændstoffet har. Det var i forbindelse med Aftale om Grøn Skattereform for industri mv. af 24. juni 2022 bl.a. hensigten, at CO₂-udledningerne fik en højere og mere ensartet afgift for at give incitament til at omstille til mere grønne alternativer, som f.eks. biobrændstoffer.

I dag indeholder CO₂-afgiftsloven § 7, stk. 3, afgiftsfritagelse af biobrændstoffer, der anvendes som motorbrændstof, men ikke til andre formål. Biobrændstoffer, der anvendes til varmfremstilling, er dermed ikke fritaget for CO₂-afgift, selv om brændstoffet anses som CO₂-neutralt ved afbrænding. Det betyder, at der bliver opkrævet afgift af rene biobrændstoffer, hvis anvendelsen heraf er sket med henblik på varmfremstilling, eller hvis anvendelsen ikke har kunnet bestemmes til at være som motorbrændstof.

Det følger af intentionerne bag Aftale om Grøn Skattereform for industri mv. af 24. juni 2022, at brændstoffer, der anses for CO₂-neutrale, bør være fritaget for CO₂-afgift. Derfor foreslås det at udvide det afgiftsfritagne område for biobrændstoffer, så incitamentet til at omstille fra fossile brændsler fremmes. Derfor foreslås det at ændre CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3, rene biobrændstoffer til opvarmning fremover også fritages for afgift.

Med forslaget vil den afgiftsmæssige behandling i CO₂-afgiftsloven af biobrændstoffer anvendt som motorbrændstof og til andre formål blive ligestillet. Dermed vil f.eks. ren bioLPG, som kan anvendes til opvarmning, afgiftsmæssigt blive ligestillet med biobrændstof anvendt som motorbrændstof, der allerede i dag er afgiftsfritaget.

For blandingsprodukter efter CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 3, svares der fortsat afgift af hele blandingen efter satsen på det produkt, der har den højeste afgiftssats, medmindre der er fastsat særskilt sats for blandingsproduktet. Det skyldes, at det i dag er administrativt svært at kontrollere blandinger, der ikke er reguleret ved f.eks. fortrængningskrav, som gælder for motorbrændstof. Derfor vurderes det i lyset af Aftale om Grøn Skattereform for industri mv. af 24. juni 2022, at der fortsat bør svares afgift af biobrændstoffer som del af blandingsprodukter efter § 2, stk. 3, og at det fortsat kun er blandinger med biobrændstoffer, der anvendes som motorbrændstoffer, der

kan afgiftsfritages, jf. § 2, stk. 3, 2. pkt. Dermed er blandinger efter CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 3, til varmfremstilling fortsat afgiftspligtige.

Derudover skal virksomhederne fortsat dokumentere bioindholdet i de enkelte bio-produkter i form af certifikater m.v., så grundlaget for afgiftsfritagelsen fortsat er til stede.

Det foreslås, at CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3, affattes, så biobrændstoffer afgiftsfritages uanset anvendelsesformålet undtagen varer omfattet af metanafgiften i § 2, stk. 1, nr. 16.

Forslaget vil medføre, at biobrændstoffer vil blive fritaget for CO₂-afgift, bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16, uanset om det anvendes som motorbrændstof eller til rumvarme eller procesformål.

Det skal sikres, at energibeskatningsdirektivets minimumssatser overholdes. Energibeskatningsdirektivets minimumssatser kan overholdes via både CO₂-afgiften og energiafgifterne, og da biobrændstoffer er omfattet af mineralolieafgiftsloven, vil minimumssatserne blive overholdt ved betaling heraf. Mineralolieafgiften for rumvarmebrug m.v. vil overholde minimumssatsen, mens mineralolieafgiften for procesbrug ikke altid vil overholde denne. Mineralolieafgiftslovens § 11 a, stk. 1, foreslås derfor justeret, så biobrændstoffer, der er omfattet af energibeskatningsdirektivet, men som med den foreslåede ændring fritages for CO₂-afgift, altid betaler minimumssatsen.

3.3. Udvidelse af afgiftsfritagelse for institutionsbusser

3.3.1. Gældende ret

I registreringsafgiftslovens § 2 er oplistet en række tilfælde, hvor køretøjer er fritaget for registreringsafgift.

Efter lovens § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, er køretøjer, som omhandlet i lovens § 5 a, stk. 1, (busser) der af plejehjem, ældrecentre og lignende institutioner, eventuelt med reduceret sædetal, anvendes til befordring af beboere eller hjemmeboende ældre, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder, fritaget for registreringsafgift. Køretøjerne kan benyttes til andre formål, der er i institutionens interesse, og køretøjerne kan have flere institutioner som brugere.

Betegnelsen ”beboere” henviser til personer, som er beboere på institutionerne, mens ”hjemmeboende ældre” henviser til personer, som ikke er beboere på institutionerne, men som visiteres til aktiviteter på institutionerne.

Formålet med bestemmelsen er at afgiftsfritage busser, som anvendes af institutioner til at befordre personer, som visiteres til genoptræning m.v. Personerne, som visiteres, kan efter ordlyden enten være beboere på institutionen eller hjemmeboende ældre.

I afgørelsen SKM.2006.651.HR har Højesteret lagt til grund, at det ikke er en betingelse for afgiftsfritagelsen, at beboere på institutionerne, som beføres, kan anses for at være ”ældre”.

Landsskatteretten har dog i SKM2024.186.LSR i forhold til befordring af hjemmeboende fastslået, at afgiftsfritagelsen alene omfatter hjemmeboende, hvis de kan anses for at være ”ældre”.

Der kan dermed opnås afgiftsfritagelse for busser, som anvendes til befordring af beboere på institutionerne, uanset om beboerne kan betragtes som ældre. Hvis der er tale om befordring af hjemmeboende, er det derimod et krav for afgiftsfritagelsen, at de pågældende personer er ældre.

3.3.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
Landsskatterettens afgørelse i SKM2024.186.LSR medfører, at en bus, der anvendes til befordring i forbindelse med de aktiviteter mv., der er nævnt i § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, kan købes afgiftsfrit, hvis den skal anvendes til befordring af institutionens beboere og hjemmeboende. For så vidt angår hjemmeboende er det dog et krav, at de hjemmeboende kan betegnes som ældre, mens det samme krav ikke gør sig gældende for institutionens beboere.

Denne forskelsbehandling af ældre og ikke-ældre hjemmeboende forekommer ikke hensigtsmæssig og forekommer ubegrundet. Forskelsbehandlingen betyder reelt, at en institution ud fra et økonomisk synspunkt vil have sværere ved at lade en gruppe af sine visiterede borgere deltage i institutionens aktiviteter, hvis disse aktiviteter kræver transport med bus, fordi bussen ikke vil kunne registreres afgiftsfrit.

Herudover kan det naturligvis give anledning til tvivl i forhold til, hvornår en beboer er ”ældre”, idet dette begreb ikke er defineret nærmere.

Derfor foreslås det at ændre reglerne, så institutioner som nævnt i bestemmelsen afgiftsfrit kan købe en institutionsbus med henblik på befordring af hjemmeboende, som er visiteret til aktiviteter på de nævnte institutioner, uanset hvor gamle de hjemmeboende er.

Det foreslås at institutionsbusserne er afgiftsfritaget, når de benyttes til befordring af beboere eller andre, som er visiteret til aktiviteter på institutionen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at afgiftsfriheden ikke alene omfatter institutionens beboere og ældre hjemmeboende, men alle borgere, der er visiteret til aktiviteter på institutionen. Det vil fortsat være et krav, at der alene befordres personer, som er visiteret til behandling på en af de institutioner, som ejer bussen. Plejekriteriet vil herefter være det afgørende for, om personerne er omfattet af bestemmelsens målgruppe.

3.4. Afgiftsfritagelse for køb af nul-emissionsbiler med støtte efter lov om social service eller barnets lov

3.4.1. Gældende ret

Det følger af brændstofforbrugsafgiftslovens § 7, stk. 1, at personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service eller barnets lov kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for afgiften, hvis bilen er benzindreven. Er bilen dieseldreven, betales afgift efter de i brændstofforbrugsafgiftslovens § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A fastsatte satser for udligningsafgift. Afgiftsfritagelsen og -nedsættelsen gælder kun, så længe køretøjet er registreret for og benyttes af den pågældende.

Bestemmelsen omhandler fritagelse af de afgifter, som følger af brændstofforbrugsafgiftsloven. Afgifternes størrelse fremgår af lovens §§ 3-3 c.

Det følger af lovens § 7, stk. 2, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om fritagelse for afgifter efter stk. 1, 1. og 2. pkt. Skatteforvaltningen træffer afgørelse om ophør af afgiftsfritagelsen efter stk. 1, 3. pkt.

Bestemmelsen i stk. 7 indebærer, at personer med varigt nedsat funktionsevne kan opnå fritagelse for grøn ejerafgift efter brændstofforbrugsafgiftsloven, når den pågældende kan få støtte til erhvervelse af en bil efter servicelovens § 114 eller efter barnets lov. Det er efter bestemmelsen i stk. 7 en betingelse for fuld fritagelse af grøn ejerafgift efter brændstofforbrugsafgiftsloven, at den erhvervede bil er benzindreven.

For dieseldrevne biler betales der fortsat afgift efter lovens § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A fastsatte satser for udligningsafgift. Bestemmelsen omfatter ikke nul-emissionsbiler, herunder elbiler, og der kan derfor ikke opnås fritagelse for grøn ejerafgift, når der erhverves en nul-emissionsbil.

3.4.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Regeringen ønsker at skabe incitament til at købe nul-emissionskøretøjer for på den måde at mindske CO₂-udledningen. Det kan bl.a. ske ved i forhold til betaling af afgifter at gøre det attraktivt at vælge en elbil.

Derfor foreslås det at ændre brændstofforbrugsafgiftslovens § 7, stk. 1, så der også kan opnås afgiftsfritagelse, når der erhverves en nul-emissionsbil. Den foreslåede ændring vil medføre, at der fremover også kan opnås afgiftsfritagelse, når den bil, som der er opnået støtte til erhvervelse af efter servicelovens § 114 eller efter barnets lov, er et nul-emissionskøretøj.

Der vil efter den foreslåede ændring stadig skulle betales udligningsafgift i henhold til de satser, som fremgår af brændstofforbrugsafgiftslovens § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A, såfremt bilen er dieseldreven.

3.5. Terminaladgang for taksatororganisationer

3.5.1. Gældende ret

Efter § 17, stk. 2, i lov om registrering af køretøjer kan skatteministeren fastsætte regler om terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregisteret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger for offentlige myndigheder og for en række virksomhedstyper m.v. Efter bestemmelsens stk. 2, nr. 1, kan skatteministeren fastsætte regler om terminaladgang for forsikringsvirksomheder, der forsikrer køretøjer.

Efter lovens § 17, stk. 2, nr. 10, kan skatteministeren desuden fastsætte regler om terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregistret for øvrige virksomheder, som i varigt og ikke uvæsentligt omfang har behov for sådanne oplysninger for at kunne udføre deres hverv.

Det fremgår af § 102, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 866 af 19. juni 2023 om registrering af køretøjer, at terminaladgang til de i § 17, stk. 2, nr. 1-9, i lov om registrering af køretøjer nævnte virksomhedstyper mv. gives til oplysninger om navn og adresse på den registrerede primære ejer og primære bruger af køretøjet.

Bestemmelsen i registreringsbekendtgørelsens § 102, stk. 1, blev senest ændret ved bekendtgørelse nr. 663 af 10. juni 2025. Ved denne ændring blev det præciseret, at det kun er de virksomheder, der er oplistet i § 17, stk. 2, nr. 1-9, der kan få adgang til oplysninger om navn og adresse på den registrerede primære ejer og primære bruger af køretøjet i Motorregistret. Øvrige virksomheder som nævnt i § 17, stk. 2, nr. 10, kan derfor ikke få adgang til de nævnte oplysninger i Motorregistret.

Organisationer, som takserer skader på motorkøretøjer på vegne af forsikringsvirksomheder, har ikke terminaladgang, da de ikke er omfattet af lovens § 17, stk. 2, nr. 1-10r.

3.5.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
Flere forsikringsvirksomheder får opgjort og takseret skader på motorkøretøjer af en fælles organisation, som har taksatorer ansat. Forsikringsvirksomhederne vil som medlemmer af organisationen deles om taksatorerne til at opgøre skader på køretøjer. For mindre forsikringsvirksomheder kan det være økonomisk fordelagtigt at benytte sig af en sådan ekstern bistand til opgørelse og taksering af skader på køretøjer, og for nogle virksomheder kan det endog være nødvendigt for, at virksomheden har mulighed for at være konkurrencedygtig i forhold til større forsikringsvirksomheder med egne taksatorer ansat.

Taksatororganisationer kan derved give mindre forsikringsvirksomheder mulighed for at udbyde forsikringer af motorkøretøjer i en større del af landet og bidrager til at øge konkurrencen og udbuddet på området.

Det foreslås på den baggrund, at taksatororganisationer, der på vegne af forsikringsvirksomheder foretager opgørelse af motorkøretøjsskader, skal have terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregistret.

3.6. Udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport

3.6.1. Gældende ret

Det fremgår af § 1 i elafgiftsloven, at der skal betales elafgift af elektricitet, som forbruges her i landet.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11, stk. 1, at momsregistrerede virksomheder som hovedregel kan få godtgjort afgift af elektricitet forbrugt i virksomheden.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11, stk. 5, 1. pkt., at afgiften efter § 11, stk. 1, tilbagebetales i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for indgående merværdiafgift af elektricitet eller varme. Det fremgår af § 11, stk. 5, 2. pkt., at til dokumentation af tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, hvoraf størrelsen af afgiften fremgår.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11 c, stk. 1, at tilbagebetaling af afgift efter § 11 nedsættes med 0,4 øre pr. kWh. Dette svarer til minimumssatsen for erhvervsmæssigt forbrug af elektricitet efter energibeskatningsdirektivet.

Momsregistrerede virksomheder kan således efter § 11, stk. 1, få godtgjort afgift for kørestrøm til eltog til godstransport, så de reelt kun betaler 0,4 øre pr. kWh i elafgift.

Virksomheder, der ikke er momsregistrerede, kan ikke få godtgjort elafgift for kørestrøm til eltog til godstransport efter § 11, stk. 1.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, 1. pkt., at virksomheder kan få godtgjort afgift for kørestrøm til eltog til personbefordring. Det fremgår af § 11 b, stk. 2, 2. pkt., at § 11 c, stk. 1, finder anvendelse på afgiftsgodtgørelsen. Det følger af § 11 c, stk. 1, at tilbagebetalingen af afgiften nedsættes med 0,4 øre pr. kWh. Virksomheder kan, uanset om de er momsregistreret eller ej, få godtgjort afgift for kørestrøm til eltog til personbefordring, så de reelt kun betaler 0,4 øre pr. kWh i elafgift.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, 3. pkt., at godtgørelsen efter stk. 2, 1. pkt., er betinget af, at det fremgår af købsaftalen, at forbrugeren er en virksomhed, som forbruger kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, med angivelse af forbrugers cvr- eller SE-nummer, og at fakturaer vedrørende de aftalte leverancer af elektricitet indeholder oplysning om forbrugers aktuelle cvr- eller SE-nummer.

Der gælder ikke et krav om momsregistrering for at få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til personbefordring, da personbefordring er momsfritaget efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 15.

3.6.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der er i dag ikke mulighed for, at virksomheder, der ikke er momsregistrerede, kan få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport. Denne forskel mellem virksomheder, der er momsregistrerede, og virksomheder, der ikke er momsregistrerede, vurderes at kunne være uforenelig med EU's regler om statsstøtte, da det kan bidrage til at styrke momsregistrerede virksomheders mulighed for at opnå godtgørelse af elafgift og dermed en styrket markedsposition.

Der bør derfor være mulighed for, at virksomheder, der ikke er momsregistrerede, kan få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport i samme omfang, som det er muligt for momsregistrerede virksomheder. Dette vil sikre overensstemmelse med EU-retten.

Virksomheder, der har betalt afgift af kørestrøm anvendt af eltog til godstransport, og som ikke tidligere har haft mulighed for at søge godtgørelse for denne afgift på grund af manglende momsregistrering, bør desuden have

UDKAST

mulighed for at anmode om godtgørelse med 3 års tilbagevirkende kraft. Dette foreslås under hensyn til, at det vurderes tvivlsomt, om gældende ret er forenelig med EU-rettens regler om statsstøtte. De omfattede virksomheder bør derfor have mulighed for at anmode om godtgørelse tilbage i tid.

Perioden foreslås fastsat til 3 år under hensyn til den almindelige praksis for frister ved fastsættelse af afgiftstilsvær og godtgørelse af afgift, som følger af skatteforvaltningslovens § 31.

Det foreslås at indføre en ordning, der gør det muligt for virksomheder, der ikke er momsregistrerede, at få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport.

Den foreslåede ordning vil medføre, at virksomheder, der ikke er momsregistrerede, vil skulle anmode Skatteforvaltningen om en bevilling til tilbagebetaling af afgift for el anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport.

Hvis en udenlandsk virksomhed ikke allerede har et cvr-nummer eller et SE-nummer, skal virksomheden af administrative årsager først registrere sig som virksomhed. Dette gøres via en blanket, som er tilgængelig på virk.dk. Når virksomheden har et cvr-nummer eller et SE-nummer, skal virksomheden udfylde en bevillingsblanket for at kunne få tilbagebetaling af elafgift for el anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport. Når Skattestyrelsen har godkendt bevillingen, vil virksomheden skulle anmode om godtgørelsesbeløbet via en anden blanket.

Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, hvoraf størrelsen af afgiften fremgår.

Det foreslås derudover at indføre mulighed for, at virksomheder, der har betalt afgift af kørestrøm anvendt af eltog til godstransport, og som ikke tidligere har haft mulighed for at søge godtgørelse for denne afgift på grund af manglende momsregistrering, skal kunne anmode om godtgørelse for årene 2023, 2024 og 2025. Ansøgninger om denne godtgørelse skal være modtaget af Skatteforvaltningen senest den 31. juli 2026.

Det vurderes tvivlsomt, om gældende ret er forenelig med EU-rettens regler om statsstøtte. Forslaget vil sikre, at virksomheder, der ikke er momsregistrerede, fremover har samme mulighed for at få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport som momsregistrerede virksomheder. Forslaget vil hermed sikre overensstemmelse med EU-retten.

For nærmere om udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport henvises til lovforslagets § 1 og § 16, stk. 2 og 3, og de specielle bemærkninger hertil.

3.7. Ændring af henvisning til bekendtgørelse om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer

3.7.1. Gældende ret

Det fremgår af emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., at emballager, der er omfattet af det obligatoriske pant- og retursystem, jf. bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, er fritaget for afgift. Det fremgår af § 1, stk. 2, 2. pkt., at fritagelsen ikke gælder for emballager, der har fået dispensation fra at være omfattet af pant- og retursystemet.

Bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer regulerer pant- og retursystemet. Pant- og retursystemet omfatter engangsemballager og genpåfyldelige emballager til bl.a. øl, mineralvand og blandinger af ikkealkoholdige drikkevarer med spiritus, jf. § 1, stk. 1, nr. 1-3, i bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer.

Bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer er dog ophævet den 1. juli 2019, jf. § 107, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 357 af 29. marts 2019 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer. Den gældende bekendtgørelse er nr. 606 af 23. maj 2025 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, som trådte i kraft den 1. juli 2025, jf. bekendtgørelsens § 117, stk. 1.

3.7.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der vurderes at være behov for at ændre emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., så bestemmelsen henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 9, stk. 1-3, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer er udstedt i medfør af, og ikke til bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, der nu er ophævet.

Det er således vurderingen, at henvisningen i emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., bør være til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, idet henvisningen ikke bør være låst til bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, der nu er ophævet.

Ændringen vil medføre, at henvisningen i emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., ikke løbende skal opdateres, når der udstedes en ny bekendtgørelse, der ophæver den bekendtgørelse, der er henvist til i loven.

Det foreslås at ændre henvisningen i emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., så bestemmelsen henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 9, stk. 1-3, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, der følger af § 9, stk. 1-3, i lov om miljøbeskyttelse.

3.8. Ændring af henvisning til bekendtgørelse om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg og bekendtgørelse om anlæg, der forbrænder affald

3.8.1. Gældende ret

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., at der i visse tilfælde er pligt til at foretage måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding. Ifølge § 1, stk. 2, 2. pkt., skal NO₂-ækvivalenterne opgøres som den registrerede mængde i overensstemmelse med de målinger, der er nævnt i § 1, stk. 2, nr. 1-4.

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 2, at der er målepligt for energianlæg med en samlet indfyret nominel termisk indfyret effekt på 100 MW eller derover, hvor der er krav om AMS-måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg. Det følger endvidere af bestemmelsen, at målingen af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding dog kan ske ved hjælp af en anden metode, der giver en tilsvarende sikkerhed for, at målingen af den udledte mængde af NO_x, regnet som NO₂-ækvivalenter, bliver som ved AMS-målingen.

Det fremgår af bilag 6, afsnit A, punkt 1, i bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, at koncentrationerne af bl.a. NO_x fra fyringsanlæg med en nominel termisk effekt på 100 MW eller derover måles med kontinuerligt målende udstyr. Det fremgår endvidere af samme punkt, at hvor der ikke stilles krav om kontinuerlig måling, skal der kræves stikprøvemålinger mindst hver sjette måned. Som et alternativ kan der anvendes egnede

bestemmelsesmetoder, som skal godkendes af godkendelsesmyndigheden, til at vurdere mængden af bl.a. NO_x i emissionen.

Bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg er dog ophævet den 7. januar 2013, jf. § 19, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1453 af 20. december 2012 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg. Den gældende bekendtgørelse er nr. 1940 af 4. oktober 2021 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, som trådte i kraft den 1. november 2021, jf. bekendtgørelsens § 24, stk. 1.

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 3, at der er målepligt for affaldsforbrændingsanlæg, hvor der er krav om AMS-måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald. Det følger endvidere af bestemmelsen, at målingen af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding dog kan ske ved hjælp af en anden metode, der giver en tilsvarende sikkerhed for, at målingen bliver som ved AMS-målingen.

Det fremgår af § 19, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald, at affaldsforbrændingsanlæg skal være forsynet med måleudstyr, der overvåger de i bekendtgørelsens bilag 4 nævnte relevante parametre, driftsbetingelser og massekoncentrationer. Det fremgår af bekendtgørelsens bilag 4, at der skal foretages emissionsmålinger i form af AMS-kontrol af bl.a. NO_x.

Bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald, er dog ophævet den 2. januar 2012, jf. § 24, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1356 af 21. december 2011 om anlæg, der forbrænder affald. Den gældende bekendtgørelse er nr. 1271 af 21. november 2017 om anlæg, der forbrænder affald, som trådte i kraft den 1. januar 2018, jf. bekendtgørelsens § 47, stk. 1.

3.8.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der vurderes at være behov for at ændre kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 2, så bestemmelsen henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg er udstedt i medfør af, og ikke til bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003, der nu er ophævet.

Der vurderes at være behov for at ændre kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 3, så bestemmelsen henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1-3, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om anlæg, der forbrænder affald, er udstedt i medfør af, og ikke til bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003, der nu er ophævet.

Det er således vurderingen, at henvisningerne i kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 2 og 3, bør henvise til de til enhver tid gældende bekendtgørelser om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg og om anlæg, der forbrænder affald, idet henvisningerne ikke bør være låst til bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 henholdsvis bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003, der nu er ophævet.

Ændringen vil medføre, at henvisningerne i kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 2 og 3, ikke løbende skal opdateres, når der udstedes nye bekendtgørelser, der ophæver de bekendtgørelser, der er henvist til i loven.

Det foreslås at ændre henvisningen i kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 2, så bestemmelsen henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg er udstedt i medfør af.

Det foreslås at ændre henvisningen i kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 3, så bestemmelsen henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1-3, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om anlæg, der forbrænder affald, er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 2 og 3, henvises til de til enhver tid gældende bekendtgørelser om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg og om anlæg, der forbrænder affald, der følger af § 7, stk. 1, nr. 1-3, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

3.9. Ændring af henvisning til bekendtgørelse om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin

3.9.1. Gældende ret

Det fremgår af mineralolieafgiftslovens § 8, stk. 1, nr. 6, at i den afgiftspligtige mængde efter mineralolieafgiftslovens § 7, stk. 1 og 2, fradrages 0,14 pct. af den mængde afgiftspligtig benzin, der udleveres fra den autoriserede

oplagshaver, hvis den afgiftspligtige benzin ved udleveringen gennemløber et dampretursystem, som opfylder kravene i bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin.

Det fremgår af §§ 3-6 i bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, at oplagringsanlæg på terminaler, udstyr til påfyldning og tømning af mobile beholdere på terminaler, mobile beholdere samt påfyldnings- og oplagringsanlæg på servicestationer skal konstrueres og benyttes i overensstemmelse med de tekniske forskrifter, der fremgår af bekendtgørelsens bilag 2-5.

Bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin er dog ophævet den 31. december 2015, jf. § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin. Den gældende bekendtgørelse er bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015, som trådte i kraft den 31. december 2015, jf. bekendtgørelsens § 11, stk. 1.

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 7, stk. 2, at i den afgiftspligtige mængde opgjort efter lovens § 6 fradrages 0,14 pct. af den mængde afgiftspligtig benzin, der udleveres fra den autoriserede oplagshaver, hvis den afgiftspligtige benzin ved udleveringen gennemløber et dampretursystem, som opfylder kravene i bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin.

Det fremgår ligeledes af §§ 3-6 i bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, at oplagringsanlæg på terminaler, udstyr til påfyldning og tømning af mobile beholdere på terminaler, mobile beholdere samt påfyldnings- og oplagringsanlæg på servicestationer skal konstrueres og benyttes i overensstemmelse med de tekniske forskrifter i bekendtgørelsens bilag 2-5.

3.9.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
Der vurderes at være behov for at ændre mineralolieafgiftslovens § 8, stk. 1, nr. 6, så bestemmelsen henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin er udstedt i medfør af, og ikke til bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006, der nu er ophævet.

UDKAST

Det er således vurderingen, at henvisningen i mineralolieafgiftslovens § 8, stk. 1, nr. 6, bør henvide til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, idet henvisningen ikke bør være låst til bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006, der nu er ophævet.

Ændringen vil medføre, at henvisningen i mineralolieafgiftslovens § 8, stk. 1, nr. 6, ikke løbende skal opdateres, når der udstedes en ny bekendtgørelse, der ophæver den bekendtgørelse, der er henvist til i loven.

Der vurderes også at være behov for at ændre kvælstofoxiderafgiftslovens § 7, stk. 2, så bestemmelsen henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin er udstedt i medfør af.

Det er således vurderingen, at henvisningen i kvælstofoxiderafgiftslovens § 7, stk. 2, bør være til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, idet henvisningen ikke bør være låst til bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin.

Ændringen vil medføre, at henvisningen i kvælstofoxiderafgiftslovens § 7, stk. 2, ikke løbende skal opdateres, når der udstedes en ny bekendtgørelse, der ophæver den bekendtgørelse, der er henvist til i loven.

Det foreslås at ændre henvisningen i mineralolieafgiftslovens § 8, stk. 1, nr. 6, så bestemmelsen henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin er udstedt i medfør af.

Det foreslås at ændre henvisningen i kvælstofoxiderafgiftslovens § 7, stk. 2, så bestemmelsen henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i mineralolieafgiftslovens § 8, stk. 1, nr. 6, og kvælstofoxiderafgiftslovens § 7, stk. 2, henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og

distribution af benzin, der følger af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

3.10. Ændring af henvisning til bekendtgørelse om biomasseaffald

3.10.1. Gældende ret

Det fremgår af kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 5, at biomasseaffald, der kan tilføres forbrændingsanlæg uden kommunal anvisning i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, i læs, der udelukkende indeholder denne type affald, er fritaget for afgift.

Det fremgår af kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 6, at biomasseaffald, der kan tilføres forbrændingsanlæg uden kommunal anvisning i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, i læs, der udelukkende indeholder denne type affald, er fritaget for afgift.

Det fremgår af § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, at biomasseaffald, der er omfattet af bekendtgørelsens bilag 1, kan forbrændes i kraft- eller varmeproducerende anlæg, der er indrettet til fyring med fast brændsel, eller afsættes til forbrænding i sådanne anlæg.

Bilag 1 er en liste over biomasseaffald, der er omfattet af bekendtgørelsen, og som dermed er fritaget for afgift efter kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1 og stk. 3, nr. 1. Omfattet af bekendtgørelsens bilag 1, og som dermed er defineret som biomasseaffald, er f.eks. råtræ, herunder grene, stød, rødder og andet vedmateriale (herunder bl.a. vinstokke), bark, skovflis og ubehandlet savværksflis.

Bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald er dog ophævet den 1. januar 2025, jf. § 10, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1258 af 27. november 2024 om biomasseaffald, der er trådt i kraft den 1. januar 2025.

3.10.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der vurderes at være behov for at ændre kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1 og stk. 3, nr. 1, så bestemmelserne henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 44, stk. 1, og 46 a, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om biomasseaffald er udstedt i medfør af og ikke til bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023, der nu er ophævet.

Det er således vurderingen, at henvisningen i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1, bør være til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om biomasseaffald, idet det afgiftsfritagne område ikke bør være låst til bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023, der nu er ophævet. Dette gælder, selv om der med bekendtgørelse nr. 1258 af 27. november 2024 om biomasseaffald ikke ændres i definitionen af biomasseaffald og dermed heller ikke i, hvad der derfor er omfattet af afgiftsfritagelsen efter kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1.

Det foreslås at ændre henvisningerne i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1, så bestemmelserne vil henvise til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 44, stk. 1, og § 46 a, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om biomasseaffald er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i kulafgiftsloven § 7a, stk. 2, nr. 1 og stk. 3, nr. 1, henvises til de til enhver tid gældende bekendtgørelse om biomasseaffald, der følger af miljølovgivningen.

3.11. Ændring af henvisning til bekendtgørelse om anvendelse af affald til jordbrugsformål

3.11.1. Gældende ret

Det fremgår af kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 3, 1. pkt., jf. § 1, stk. 1, nr. 6, at fiberfraktioner, der fremkommer efter afgangning og separering af husdyrgødning, er fritaget for afgift. Det fremgår af § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., at for at være omfattet skal afgangningen ske i et husdyrgødningsbaseret biogasanlæg i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål. Det fremgår af § 6, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål, at affald, der skal anvendes til jordbrugsformål eller tilføres husdyrgødningsbaserede biogas- eller forarbejdningsanlæg, skal overholde grænseværdierne i bekendtgørelsens bilag 2 og ikke må indeholde væsentlige mængder af andre miljøskadelige stoffer. Det fremgår af § 6, stk. 1, 2. pkt., at affaldet skal være prøvetaget og analyseret i henhold til bekendtgørelsens §§ 7, 8, 15 eller 16.

Bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål er dog ophævet den 1. august 2017, jf. § 34, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 843 af 23. juni 2017 om anvendelse af affald til jordbrugsformål. Den gældende bekendtgørelse er nr. 1001 af 27. juni 2018 om anvendelse af affald til jordbrugsformål, som trådte i kraft den 1. august 2018, jf. bekendtgørelsens § 32, stk. 1.

3.11.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der vurderes at være behov for at ændre kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., så bestemmelsen henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 6-8 og 11, § 16 og § 44, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om anvendelse af affald til jordbrugsformål er udstedt i medfør af, og ikke til bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006, der nu er ophævet.

Det er således vurderingen, at henvisningen i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., bør være til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om anvendelse af affald til jordbrugsformål, idet henvisningen ikke bør være låst til bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006, der nu er ophævet.

Ændringen vil medføre, at henvisningen i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., ikke løbende skal opdateres, når der udstedes en ny bekendtgørelse, der ophæver den bekendtgørelse, der er henvist til i loven.

Det foreslås at ændre henvisningen i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., så bestemmelsen henviser til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 6-8 og 11, § 16 og § 44, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om anvendelse af affald til jordbrugsformål er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om anvendelse af affald til jordbrugsformål, der følger af § 7, stk. 1, nr. 6-8 og 11, § 16 og § 44, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

3.12. Ophævelse af regler om overgangsordning for eksisterende leverancer af overskudsvarme

3.12.1. Gældende ret

Med lov nr. 138 af 25. februar 2020 skete en omlægning af beskatningen af overskudsvarme. Lovens § 3, nr. 2, og § 4, nr. 4, indeholder en overgangsordning for eksisterende leverancer af overskudsvarme i kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven, der giver virksomheder med eksisterende leverancer af overskudsvarme mulighed for at anvende en fast beregningsmetode for afgiftsgodtgørelse, idet nedsættelsen af tilbagebetalingen efter kulafgiftslovens § 8, stk. 8, henholdsvis mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 9, kan fastsættes som svarende til den nedsættelse pr. GJ varme, som gennemsnitligt fandt anvendelse for leverancer fra det pågældende anlæg i 2019, eller

– hvis der ikke er foretaget leverancer i dette år – i 2020. Ordningen kan anvendes frem til og med den 31. december 2034.

Det fremgår af § 5 i lov nr. 138 af 25. februar 2020, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden, og at skatteministeren kan fastsætte, at dele af loven træder i kraft på forskellige tidspunkter. Begrundelsen for denne bemyndigelsesbestemmelse var, at det blev vurderet nødvendigt at gennemføre en dialog med Europa-Kommissionen om omlægningen i forhold til EU's statsstøtteregele, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 82 som fremsat, side 431. Det fremgår, at dialogen med Europa-Kommissionen kan nødvendiggøre, at visse dele af omlægningen først kan træde i kraft på et senere tidspunkt, eller at delelementer skal ændres først.

§ 3, nr. 2, og § 4, nr. 4, i lov nr. 138 af 25. februar 2020 er ikke sat i kraft.

3.12.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
Dialogen med Europa-Kommissionen er siden vedtagelse af lovforslaget til lov nr. 138 af 25. februar 2020 gennemført, og der er ikke opnået rimelig sikkerhed for, at overgangsordningen for eksisterende leverancer af overskudsvarme vil være forenelig med EU-rettens regler om statsstøtte. Det skyldes, at overgangsordningen ikke som den øvrige omlægning virker som en værnsregel mod produktion af overskudsvarme, som ikke er et spildprodukt, men hvor der er brugt ekstra brændsler til produktion heraf.

For at sikre overensstemmelse med EU-rettens regler om statsstøtte foreslås det, at bestemmelserne ophæves.

Det foreslås, at § 3, nr. 2, og § 4, nr. 4, i lov nr. 138 af 25. februar 2020 ophæves.

Den foreslåede ordning vil medføre, at bestemmelserne om overgangsordningen for eksisterende leverancer af overskudsvarme i kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven ikke vil kunne sættes i kraft.

3.13. Ophævelse af regler om at ændre indbetaler af overskudsvarmeafgiften

3.13.1. Gældende ret

Der blev ved lov nr. 2606 af 28. december 2021 vedtaget to forskellige affattelser af gasafgiftslovens § 10, stk. 9, kulafgiftslovens § 8, stk. 8, og mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 9.

Den ene affattelse, som er trådt i kraft, fremgår af § 2, nr. 1, § 3, nr. 1, og § 4, nr. 1, i lov nr. 2606 af 28. december 2021. Denne affattelse indebærer en afgiftsfritagelse for ekstern overskudsvarme, der leveres af virksomheder,

der indgår i energieffektiviseringsordningen for overskudsvarme, der følger af kapitel 4 a i lov om varmforsyning.

Den alternative affattelse, som ikke er trådt i kraft, fremgår af § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021. Denne affattelse indebærer ud over en afgiftsfritagelse for ekstern overskudsvarme en mulighed for, at det skal kunne være varmforsyningsselskabet, der indbetaler den såkaldte overskudsvarmeafgift, og ikke virksomheden, hvis der foreligger en aftale mellem parterne om, at leverancen udelukkende består af overskudsvarme, og at leverancen ydes vederlagsfrit.

Muligheden for at lade varmforsyningsselskabet foretage indbetalingen blev oprindeligt vedtaget i elafgiftsloven, gasafgiftsloven, kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven ved § 1, nr. 5, § 2, nr. 5 og 6, § 3, nr. 1, og § 4, nr. 3, i lov nr. 138 af 25. februar 2020. Disse bestemmelser skal sættes i kraft af skatteministeren, jf. lovens § 5. § 2, nr. 5 og 6, § 3, nr. 1, og § 4, nr. 3, blev ophævet ved § 6 i lov nr. 2606 af 28. december 2021.

Formålet med, at indbetaleren af overskudsvarmeafgiften kunne ændres fra virksomheden til forsyningsselskabet, hvis overskudsvarmen blev foræret bort, var at mindske de administrative omkostninger for de virksomheder, som måtte ønske at forære overskudsvarmen bort, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 82 som fremsat, side 7.

Det fremgår af § 7, stk. 3, i lov nr. 2606 af 28. december 2021, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2. Ifølge bemærkningerne til § 7, stk. 3, er begrundelsen for, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden, at ikrafttræden kræver en systemmæssig understøttelse, der ikke kunne tilvejebringes inden lovens ikrafttræden, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 60 som fremsat, side 46. Bestemmelserne er ikke sat i kraft endnu.

3.13.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
Det følger af § 1, nr. 5, i lov nr. 2225 af 29. december 2020, at virksomheder siden den 1. januar 2021 har kunnet få godtgjort afgiften af forbruget af elektricitet efter samme sats, uanset om elektriciteten er anvendt til procesformål, rumvarme, komfortkøling eller opvarmning af vand.

Det betyder, at virksomheder ikke længere skal betale overskudsvarmeafgift på elbaseret overskudsvarme fra f.eks. datacentre, produktionsmaskiner m.m., som udnyttes til ikke procesformål. Dette var hovedformålet med at indføre en bestemmelse om, at indbetaler af overskudsvarmeafgiften skulle kunne ændres til varmforsyningsselskabet. Desuden er leverancer af

overskudsvarme afgiftsfritaget for virksomheder, der indgår i en energieffektiviseringsordning under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet.

Det er på baggrund heraf vurderingen, at der ikke er et behov for at sætte reglen om, at indbetaleren af overskudsvarmeafgiften kan ændres fra virksomheden til varmemforsyningsselskabet, i gasafgiftsloven, kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven, i kraft. Derudover vil ordningen være vanskelig at implementere og administrere. Dette skyldes, at ordningen er en fravigelse af det grundlæggende princip om, at den, der kender til afgiftsindholdet af varmen, står for afgiftsbetalingen. Med ordningen kan varmemforsyningsselskaber vælge at betale overskudsvarmeafgiften på baggrund af oplysninger fra varmeleverandøren. Normalt bliver overskudsvarmeafgiften betalt ved modregning i leverandørens godtgørelse af energiafgifter (typisk via momsangivelsen). Når det er varmemforsyningsselskaberne, der skal betale overskudsvarmeafgiften, er der ikke en modregningsadgang, og derfor er varmemforsyningsselskabet nødt til at afregne overskudsvarmeafgiften på mere traditionel vis, dvs. med foreløbig fastsættelse, angivelse m.v. Ordningen kræver et af afregnings- og registreringsgrundlag, som ikke findes i dag.

Det foreslås, at § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021 ophæves, da der ikke længere vurderes at være behov for at kunne sætte bestemmelserne i gasafgiftsloven, kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven i kraft, og at ordningen vil være vanskelig at implementere og administrere.

Forslaget vil betyde, at skatteministeren ikke ved bekendtgørelse vil kunne sætte bestemmelserne om, at indbetaler af overskudsvarmeafgiften skal kunne ændres fra virksomheden til varmemforsyningsselskabet i kraft, hvis der foreligger en aftale mellem parterne om, at leverancen udelukkende består af overskudsvarme, og leverance ydes vederlagsfrit.

3.14. Ophævelse af ændring, som er trådt i kraft ved en anden lovændring

3.14.1. Gældende ret

Det fremgår af § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, at »anvendelse, og« i CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 1, nr. 3, 2. pkt., ændres til: »anvendelse,«. Ændringen havde baggrund i § 1, nr. 7, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, hvor det blev foreslået at indsætte nye numre efter nr. 3 i § 7, stk. 1, i CO₂-afgiftsloven. § 1, nr. 6, skal efter § 9, stk. 4, i lov nr. 683 af 11. juni 2024 sættes i kraft af skatteministeren. Den er ikke sat i kraft endnu.

Der blev ved § 10, nr. 5, i lov nr. 1489 af 10. december 2024 i CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 1, nr. 3, foreslået en tilsvarende ændring, som der blev foreslået i § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024.

Det fremgår af § 22, stk. 3, i lov nr. 1489 af 10. december 2024, at lovens § 10, nr. 5, skal sættes i kraft af skatteministeren. § 10, nr. 5, blev i medfør af § 2 i bekendtgørelse nr. 422 af 29. april 2025 sat i kraft den 2. maj 2025 med virkning fra og med den 1. januar 2025.

Den ændring, der følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, er altså allerede trådt i kraft ved § 10, nr. 5, i lov nr. 1489 af 10. december 2024.

3.14.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
Da den ændring, som følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, allerede er trådt i kraft med virkning fra og med den 1. januar 2025, vurderes ændringen overflødig, og der er derfor ikke længere behov for, at § 1, nr. 6, kan sættes i kraft.

Forslaget har intet materielt indhold, men er alene af sproglig karakter.

Ophævelse af § 1, nr. 6, foreslås af ordensmæssige grunde med henblik på at sikre klarhed i lovgivningen.

Det foreslås, at § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024 ophæves, da den ændring, som bestemmelsen indeholder, allerede er gennemført og trådt i kraft ved § 10, nr. 5, i lov nr. 1489 af 10. december 2024.

Der er med den foreslåede ændring ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

3.15. Ophævelse af regler om henvisning til biocidforordning i bekæmpelsesmiddelafgiftsloven og overflødig ændring

3.15.1. Gældende ret

Det følger af bemærkningerne til § 2, nr. 1, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at det foreslås at tilføje Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (herefter biocidforordningen) til det afgiftspligtige vareområde i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1, jf. Folketings Tidende 2012-13, tillæg A, L 97 som fremsat, side 30.

Det følger af bemærkningerne til § 2, nr. 3, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at det foreslås at tilføje biocidmidler, der er godkendelsespligtige efter biocidforordningen, og i øvrigt falder ind under de i § 7 oplistede kategorier, til

det afgiftspligtige vareområde i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 7, stk. 1, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 97 som fremsat, side 30.

Det fremgår af § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012 ophæves.

Det fremgår af § 4, stk. 2, 1. pkt., at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens §§ 2 og 3. Det fremgår af § 4, stk. 2, 2. pkt., at skatteministeren kan bestemme, at dele af §§ 2 og 3 træder i kraft på forskellige tidspunkter. § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 er ikke sat i kraft.

Det følger af bemærkningerne til § 4, stk. 2, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at hvis lov nr. 594 af 18. juni 2012 om ændring af lov om afgift af bekæmpelsesmidler er trådt i kraft inden den 1. september 2013, vil § 2, nr. 1 og 3, og § 3 ikke blive sat i kraft og vil blive ophævet ved en senere lovændring, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 97 som fremsat, side 30.

Lov nr. 594 af 18. juni 2012 trådte i kraft den 1. juli 2013 i medfør af § 1 i bekendtgørelse nr. 499 af 17. maj 2013. Da lov nr. 594 af 18. juni 2012 trådte i kraft den 1. juli 2013, og dermed trådte i kraft før den 1. september 2023, har det, jf. bemærkningerne til § 4, stk. 2, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, været lovgivers hensigt at ophæve § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013.

Det følger af bemærkningerne til § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at det er hensigten med bestemmelsen at ophæve § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012, da disse bestemmelser ændrer nogle bestemmelser i bekæmpelsesmiddelafgiftsloven, som også ændres ved § 2, nr. 2, 4 og 5, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 97 som fremsat, side 30. § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012 blev sat i kraft den 1. juli 2013 i medfør af § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 499 af 17. maj 2013, og § 2, nr. 2, 4 og 5 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 blev sat i kraft den 1. september 2013 i medfør af § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 499 af 17. maj 2013. De bestemmelser, som § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012 ændrer i, er altså blevet nyaffattet siden bestemmelseernes ikrafttræden.

3.15.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
Biocidforordningen fremgår i dag ikke af det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1. Bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1, hører under bekæmpelsesmiddelafgiftslovens kapitel 1. Det følger i dag af overskriften til kapitel 1, at kapitlet omhandler plantebeskyttelsesmidler. Det vurderes derfor, at der ikke er behov for en bestemmelse,

der indsætter biocidforordningen i det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1. Der er altså ikke behov for at kunne sætte § 2, nr. 1, i lov nr. 277 af 19. marts 2013 i kraft.

Stoffer og blandinger, der er godkendt efter biocidforordningen, er afgiftspligtige efter § 7, stk. 1. Biocidforordningen blev indsat i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 7, stk. 1, i medfør af § 1, nr. 7, i lov nr. 594 af 18. juni 2012. Det vurderes derfor, at der ikke er behov for en bestemmelse, der indsætter biocidforordningen i det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 7, stk. 1. Der er altså ikke behov for at kunne sætte § 2, nr. 3, i lov nr. 277 af 19. marts 2013 i kraft.

§ 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012, som foreslås ophævet med § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013, blev sat i kraft den 1. juli 2013 og er efterfølgende blevet nyaffattet. Da § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012 allerede er sat i kraft, kan de pågældende ændringsnumre ikke ophæves. Ophævelse af § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 foreslås derfor af ordensmæssige og lovtekniske grunde.

Det foreslås, at § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 ophæves.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 ikke vil kunne sættes i kraft af skatteministeren.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

4.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Forslaget om at udvide refusionsordningen, hvorved virksomheder, der er berettigede til tilbagebetaling af afgiften, kan få tilbagebetalt elafgift ned til EU's minimumssats på 0,4 øre pr. kWh ved opladning af elbiler, når borgeren samtidig har en egenproduktion af elektricitet i form af solceller, vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser udover vurderingen i forbindelse med forlængelsen af refusionsordningen ved lov nr. 203 af 14. februar 2021.

Da refusionsordningen ved lov nr. 203 af 14. februar 2021 blev forlænget til og med den 31. december 2030, blev det skønnet, at forlængelsen ville medføre et mindreprovenu på 0,1 mia. kr. efter adfærd og tilbageløb i 2022 stigende til 0,9 mia. kr. i 2030. Ved skønnet var lagt til grund, at husstande med elbiler uanset en eventuel egenproduktion af elektricitet fra solceller ville kunne få adgang til tilbagebetalingen. Det indgik dermed ikke i provenuskønnet, at der ikke kunne ske tilbagebetaling hos husstande med elbiler, der samtidig har egenproduktion af elektricitet fra elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. På den baggrund medfører

forslaget således ikke yderligere provenuvirkninger i forhold til vurderingen ved lov. 203 af 14. februar 2021. Derudover vil refusionsordningen med dette lovforslag ikke blive forlænget. Ordningen vil fortsat være gældende til og med den 31. december 2030.

Lovforslagets del vedrørende indførelse af en ordning i elafgiftsloven, der gør det muligt for virksomheder, der ikke er momsregistrerede, at få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport, vurderes at medføre et årligt mindreprovenu på ca. 5 mio. kr. fra 2026 samt et mindreprovenu i intervallet 5-10 mio. kr. i 2026, som følge af det engangsbeløb, som virksomhederne kan søge godtgørelse for 3 år tilbage.

Den foreslåede ændring af brændstofferbrugsafgiftsloven, hvorefter personer med varigt nedsat funktionsevne, som kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, også kan fritages for afgiften efter loven, når der erhverves en nul-emissionsbil, skønnes at medføre et begrænset mindreprovenu.

Forslaget om at udvide personkredsen, som kan befordres med afgiftsfrie institutionsbusser, er en konsekvens af en afgørelse fra Landsskatteretten fra februar 2024, som indebar en stramning af Skatteforvaltningens hidtidige praksis. Indtil afgørelsen var det muligt at opnå afgiftsfritagelse for institutionsbusser, når disse skulle anvendes til befordring af hjemmeboende ikke-ældre personer. Med Landsskatterettens afgørelse var det ikke længere muligt at opnå afgiftsfritagelse for institutionsbusser for denne gruppe af personer. Den foreslåede ændring skal således genoprette den retstilstand, der var gældende indtil Landsskatterettens afgørelse, der har ført til et utilsigtet merprovenu, som skønnes at udgøre [x] mio. kr. årligt som umiddelbar provenuvirkning. Det er en følge af, at der efter afgørelsen er givet afslag på afgiftsfritagelse af institutionsbusser, som hidtil har været afgiftsfri. Forslaget indebærer dermed, at der gives afkald på et utilsigtet merprovenu.

De øvrige elementer i lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Forslaget vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for kommuner og regioner.

4.2. Implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige
Lovforslaget vurderes for nuværende isoleret set at medføre administrative omkostninger for Skatteforvaltningen svarende til 0,2 mio. kr. i 2025. Omkostningerne vedrører primært vejledning og systemtilpasninger.

Lovforslaget vurderes ikke at have implementeringsmæssige konsekvenser for kommuner og regioner.

4.3. Digitaliseringsklar lovgivning

Lovforslaget vurderes at overholde de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning.

4.3.1. Lovforslagets del vedrørende udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler

Det vurderes, at princip 1 om enkle og klare regler er iagttaget. Lovforslaget retter sig mod erhvervslivet, og det vurderes, at de virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler kan løse de arbejdsopgaver, som lovforslaget giver mulighed for. Det fremgår f.eks. af lovforslaget, hvilket datagrundlag der er nødvendigt at for at få tilbagebetaling for elafgiften, når kunden samtidig har egenproduktion af elektricitet fra elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. Det fremgår endvidere af lovforslaget, hvordan adgang til relevant data fra Energinets Datahub kan tilgås, når virksomheden ikke samtidig er leverandør af elektricitet til kunden.

Princip 2 om digital kommunikation vurderes ligeledes at være iagttaget. Med lovforslaget foreslås adgangen til den allerede eksisterende ordning for tilbagebetaling af elafgiften udvidet, hvor virksomheder på deres momsindberetning til Skatteforvaltningen kan angive tilbagebetalingen på et felt særligt beregnet til tilbagebetaling af elafgift.

For så vidt angår princip 3 om muliggørelse af automatisk sagsbehandling, vurderes dette at være iagttaget. Det følger af lovforslaget, hvilket oplysninger, herunder datagrundlag, der er nødvendige for at kunne få tilbagebetaling, når kunden samtidig har egenproduktion af elektricitet fra elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c, og som virksomhederne skal anvende til brug for deres momsangivelse. Processen for indberetning og tilbagebetalingen foretages i Skatteforvaltningens eksisterende systemer.

Det vurderes, at princip 4 om ensartede begreber og genbrug af data iagttaget, idet lovforslaget gør brug af begreber, der allerede er veldefinerede i forbindelse med elafgiftsloven, idet det ved lovforslaget foreslås at udvide adgangen til den allerede eksisterende ordning for tilbagebetaling af elafgiften. Desuden baseres den udvidede adgang til tilbagebetaling efter lovforslaget på oplysninger om det registrerede elforbrug registreret i ladestanderen

og på oplysninger om afgiftspligtigt elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet. Lovforslaget baserer sig således på allerede foretagne måling af data.

Princip 5 om tryk og sikker datahåndtering vurderes dette iagttaget.

Virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, har i dag adgang til oplysninger om den mængde elektricitet, der forbruges af ladestanderen, men for at kunne få tilbagebetaling efter den foreslåede ordning vil virksomhederne tilmed skulle have adgang til oplysninger om den mængde elektricitet, som borgeren trækker fra det kollektive elforsyningsnet. I de tilfælde, hvor virksomheden ikke leverer elektricitet til borgeren, vil virksomheden skulle have en tredjeparts-adgang til ElOverblik med fuldmagt fra borgeren til forbruget fra det kollektive elforsyningsnet.

Virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, er underlagt databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven, hvilke finder anvendelse på enhver behandling af personoplysninger, der helt eller delvis foretages ved hjælp af automatisk databehandling, og på ikkeautomatisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register.

Enhver behandling af personoplysninger skal ske i overensstemmelse med de grundlæggende principper i databeskyttelsesforordningens artikel 5.

I artikel 6, stk. 1, fastsættes de generelle betingelser for, hvornår behandling, herunder bl.a. indsamling, sammenstilling og videregivelse, af personoplysninger må finde sted. Af bestemmelsen følger, at behandling kun er lovlig, hvis mindst en af betingelserne i artikel 6, stk. 1, litra a-f, er opfyldt. I artikel 6, stk. 1, litra a, angives det, at behandling af personoplysninger er lovlig, hvis den registrerede har givet samtykke til behandling af sine personoplysninger til et eller flere specifikke formål. De nærmere regler for samtykke, herunder retten til at trække et samtykke tilbage, er uddybet i artikel 4, nr. 11 og artikel 7.

I henhold til databeskyttelseslovens § 27 fører Datatilsynet i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens kapitel VI og VII tilsyn med enhver behandling, der omfattes af databeskyttelsesloven, databeskyttelsesforordningen eller anden lovgivning, der ligger inden for rammerne for særegler om behandling af personoplysninger.

For så vidt angår princip 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur vil allerede eksisterende infrastruktur blive anvendt. Virksomheder kan ved anvendelse af samme procedure som ved den eksisterende refusionsordning

angive tilbagebetaling på deres momsindberetning til Skatteforvaltningen på et felt særligt beregnet til tilbagebetaling af elafgift.

Endelig vurderes princip 7 om forebyggelse af snyd og fejl efterlevet, da lovforslaget tager højde for en efterfølgende kontrol. Det fremgår bl.a. af lovforslaget, at virksomheder på anmodning skal fremlægge specificerede oplysninger til brug for kontrol, og at materialet skal opbevares i 5 år efter regnskabsårets afslutning.

4.3.2. Øvrige elementer i lovforslaget

Lovforslagets del vedrørende bl.a. ophævelse af § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021 og ophævelse af § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 sikrer overensstemmelse med princip nr. 1 om enkle og klare regler ved at ophæve overflødig lovgivning.

For lovforslagets del vedrørende indførelse af en ordning i elafgiftsloven, der gør det muligt for virksomheder, der ikke er momsregistrerede, at få godtgjort afgift for kørestrøm til eltog til godstransport, er det relevant at fremhæve princip nr. 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur samt princip nr. 7 om forebyggelse af snyd og fejl. For så vidt angår princip nr. 6 vil ordningen kræve etablering af en blanketløsning, hvor virksomheder, der bedriver transport af gods med eltog, vil kunne anmode om bevilling, samt en blanket, hvor virksomheden anmoder om godtgørelse. Skattestyrelsen vil skulle konfigurere den tilhørende pligtkode i Erhvervssystemets grunddata.

For så vidt angår princip nr. 7 vil ordningen medføre et behov for kontrol. Kontrollen vil indgå i de eksisterende kontroller med bevillinger og tilbagebetalinger.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR) vurderer, at den del af lovforslaget, der vedrører udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport, medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet. Disse konsekvenser vurderes at være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

OBR vurderer, at den del af lovforslaget, der vedrører en udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler, medfører administrative konsekvenser i form af omkostninger for erhvervslivet. Disse konsekvenser vurderes ikke at overstige bagatelgrænsen for forelæggelse for Regeringens Økonomiudvalg på 4 mio. kr., hvorfor det ikke kvantificeres nærmere.

De øvrige elementer i lovforslaget skønnes ikke at medføre økonomiske eller administrative omkostninger for erhvervslivet.

Lovforslagets dele vedrørende udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler og udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport udgør en positiv økonomisk konsekvens for erhvervslivet ved at give en øget mulighed for henholdsvis tilbagebetaling og godtgørelse af elafgiften.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have væsentlige klimamæssige konsekvenser.

Afgiftsfritagelse for biobrændstoffer i CO₂-afgiftsloven vil understøtte den grønne omstilling. Effekterne vurderes usikre og beskedne på nuværende tidspunkt.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

9.1. Udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler

Den foreslåede udvidelse af refusionsordningen i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 indebærer statsstøtte, jf. artikel 107, stk. 1, TEUF.

Statsstøtten udgøres af en tilbagebetalingsmulighed af afgift af elektricitet forbrugt af en virksomhed i forbindelse med opladning af batterier til registrerede elbiler.

Europa-Kommissionen har under henvisning til artikel 108, stk. 4, TEUF, udstedt forordning (EU) nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108 (herefter gruppefritagelsesforordningen), som under visse betingelser fritager medlemsstaterne for anmeldelsespligten efter artikel 108, stk. 3, TEUF. Medlemsstaterne gives dermed mulighed for at iværksætte støtteordninger uden Europa-Kommissionens forudgående godkendelse, forudsat at alle betingelser i gruppefritagelsesforordningen er opfyldt, og at medlemsstaten senest 20 dage efter foranstaltningens ikrafttræden sender et resumé af støtteforanstaltningen til Europa-Kommissionen.

Refusionsordningen er senest blevet genanmeldt efter gruppefritagelsesforordningen med virkning fra og med den 1. januar 2024 til og med den 31. december 2026.

9.2. Udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport

Gældende ret, hvorefter momsregistrerede virksomheder i medfør af elafgiftslovens § 11, stk. 1, kan få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport i modsætning til virksomheder, der ikke er momsregistrerede, indebærer en forskel mellem virksomheder, der vurderes at være uhensigtsmæssig. Det vurderes tvivlsomt, om gældende ret er forenelig med EU-rettens regler om statsstøtte. Indførelse af en mulighed for, at virksomheder, der ikke er momsregistrerede, kan få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport, vil sikre overensstemmelse med EU-retten.

9.3. Øvrige elementer i lovforslaget

De øvrige dele af lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 4. juli 2025 til den 21. august 2025 (49 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F, 3F Privat Service Hotel og Restauration, Advokatsamfundet, Affald Plus, Akademikerne, Aluminium Danmark, Andelsboligforeningernes Fællesrepræsentation, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ARI (Affalds- og resourceindustrien under DI), Associationen Dansk Biobrændsel (ADB), AutoBranchen Danmark, Autobranchens Handels- og Industriforening i Danmark, AutoCamperRådet, Biobrændselsforeningen, Biogas Danmark, Blik- og Rørarbejderforbundet, Borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Flaskegenbrug, Brancheforeningen for Skov, Have og Park-Forretninger, Brintbranchen, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Campingbranchen, Carta, Centralforeningen af Taxiforeninger i Danmark, CEPOS, Cervea, DAKOFA, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Frie Autocampere, Danmarks Jordbrugsforskning, Danmarks Motor Union, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Danmarks Restauranter og Cafeer, Danmarks Skibskredit, Dansk Affaldsforening, Dansk Aktionærforening, Dansk AutoGenbrug, Dansk Automat Brancheforening, Dansk Automobil Sports Union, Dansk Bilbrancheråd, Dansk Bilforhandler Union, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Elbil Alliance, Dansk E-

Mobilitet, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Gartneri, Dansk Gas-teknisk Center, Dansk Lokalsyn, Dansk Maskinhandlerforening, Dansk Metal, Dansk Methanolforening, Dansk Mobilitet, Dansk Offshore, Dansk PersonTransport, Dansk Planteværn, Dansk Rejsebureau Forening, Dansk Rerturssystem A/S, Dansk Skovforening, Dansk Solcelleforening, Dansk Told-og Skatteforbund, Dansk Ungdoms Fællesråd, Danske Advokater, Danske Boligadvokater, Danske Busvognmænd, Danske Energiforbrugere (DENFO), Danske Halmleverandører, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Speditører, Danske Synsvirksomheder, DANVA, Dataetisk Råd, Datatilsynet, DBU, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Bilbranche, Det Centrale Handicapråd, Det Økologiske Råd, DFIM Garantifond (Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring), DI, DI Transport, Digitaliseringsstyrelsen, Drivkraft Danmark, Eksportrådet, EmballageIndustrien, Energi Danmark, Energinet, Energistyrelsen, Energitilsynet, ERFA-gruppen-Bilsyn, Erhvervsstyrelsen – Område for Bedre Regulering (OBR), FDL – Frie Danske Lastbilvognmænd, FDM, FH – Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, FOA, Forbrugerrådet Tænk, FORCE Technology, Forenede Danske Amerikanerbilklubber, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen af Lystbådehavne I Danmark, Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen Danske Kraftvarmeværker, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for Platformsøkonomi i Danmark, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Forsyningstilsynet, Frie Funktionærer, FSR – danske revisorer, Færøernes landsstyre, GAFSAM, GRAKOM (erhvervs- og arbejdsgiverorganisation inden for grafisk kommunikation, medier og markedsføring), Greenpeace Danmark, Green Power Denmark, HK-Kommunal, HK-Privat, HOFOR, HORESTA, Ingeniørforeningen i Danmark, International Transport Danmark, ITD – Brancheorganisation for den danske vejgodstransport, Justitia, KL, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kraka, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen Polio-, Trafik- og Ulykkesskadede, Landsskatteretten, Lederne Søfart, Lederne Hovedorganisation, Lokale Pengeinstitutter, Maskinleverandørerne, Miljøstyrelsen, Mineralolie Brancheforeningen, Mobility Denmark, Motorcykel Forhandler Foreningen, Motorcykel Importør Foreningen, Motorhistorisk Samråd, Mover, Nasdaq OMX Copenhagen A/S, Nationalbanken, Nationalt Center for Miljø og Energi, Naturstyrelsen, Noah, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Nærbutikkernes Landsforening, Nævnenes Hus, Plastindustrien, PostNord A, Rejsearbejdere.dk, Rejsearrangører i Danmark, Ribe Amts Vognmandsforening (ravf.dk), Rådet for Grøn omstilling, SAGRO, Sammenslutningen af Danske Småøer, Sammenslutningen af Mindre Erhvervsfartøjer, SEGES Innovation P/S, Serviceforbundet,

UDKAST

Sikkerhedsstyrelsen, SKAD – Autoskade- og Køretøjsopbyggerbranchen i Danmark, Skatteankeforvaltningen, SMVdanmark, SRF Skattefaglig For-
ening, Søfartsstyrelsen, Vedvarende Energi, VELTEK, Vin og Spiritus Or-
ganisationen i Danmark, VisitDenmark, WWF, Ældre Sagen, Økologisk
Landsforening, Økonomistyrelsen og TEKNIQ.

11. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/mindreud- gifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merud- gifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kom- muner og regio- ner	Ingen.	Forslaget om at udvide muligheden for at opnå godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som køre- strøm til eltog til godstransport vur- deres at medføre et mindreprovenu for det offentlige på 5-10 mio. kr. i 2026 samt et årligt mindreprovenu på ca. 5 mio. kr. fra 2026. Forslaget om, at personer med va- rigt nedsat funktionsevne fritages for grøn ejerafgift ved køb af en nul- emissionsbil indebærer, at der gives afkald på et utilsigtet merprovenu. Forslaget om at udvide personkred- sen, som kan befordres med afgifts- frie institutionsbusser, indebærer, at der gives afkald på et utilsigtet merprovenu, som skønnes at ud- gøre [x] mio. kr. årligt. De øvrige elementer i lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige. Forslaget vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for kom- muner og regioner.

UDKAST

Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Lovforslaget vurderes for nuværende isoleret set at medføre administrative omkostninger for Skatteforvaltningen svarende til 0,2 mio. kr. i 2025. Omkostningerne vedrører primært vejledning og systemtilpasninger. Lovforslaget vurderes ikke at have implementeringsmæssige konsekvenser for kommuner og regioner.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Lovforslagets dele vedrørende udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler og udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport udgør en positiv økonomisk konsekvens for erhvervslivet ved at give en øget mulighed for henholdsvis tilbagebetaling og godtgørelse af elafgiften.	Ingen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen.	Den del af lovforslaget, der vedrører udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport, vurderes at medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet på under 4 mio. kr. Den del af lovforslaget, der vedrører udvidelse refusionsordningen ved opladning af elbiler, vurderes at medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet på under 4 mio. kr. De øvrige elementer i lovforslaget skønnes ikke at medføre

UDKAST

		økonomiske eller administrative omkostninger for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Klimamæssige konsekvenser	Lovforslaget vurderes ikke at have væsentlige klimamæssige konsekvenser. Afgiftsfritagelse for biobrændstoffer i CO₂-afgiftsloven vil understøtte den grønne omstilling. Effekterne vurderes usikre og beskedne på nuværende tidspunkt.	Ingen.
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Forslaget om udvidelse af refusionsordningen ved opladning af elbiler indebærer statsstøtte, jf. artikel 107, stk. 1, TEUF. Statsstøtten udgøres af en tilbagebetalingsmulighed af afgift af elektricitet forbrugt af en virksomhed i forbindelse med opladning af batterier til registrerede elbiler. Forslaget om udvidelse af mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport vil sikre overensstemmelse med EU-retten. De øvrige dele af lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-	Ja Nej X	

UDKAST

erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	
---	--

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det fremgår af elafgiftslovens § 7, stk. 3, 3. pkt., at ved en elhandelsvirksomheds salg af afgiftspligtig elektricitet til virksomheder registreret efter momsloven skal fakturaen tillige indeholde oplysning om cvr- eller SE-nummer for momsregistreringen, og ved en elhandelsvirksomheds salg af afgiftspligtig elektricitet i form af kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, skal fakturaen tillige indeholde oplysning om cvr- eller SE-nummer for forbrugeren af kørestrømmen.

Det fremgår af elafgiftslovens § 7, stk. 3, 6. pkt., at finder salg af afgiftspligtig elektricitet sted fra andre end elhandelsvirksomheder, skal sælgeren, hvis køberen er registreret efter momsloven, eller hvis elektriciteten anvendes som kørestrøm til personbefordring med eltog, udstede en faktura med oplysning om udstedelsesdato, sælgers navn og adresse, varemodtagers navn, leveringssted og afgiftens størrelse samt cvr- eller SE-nummer for momsregistreringen eller for forbrugeren af kørestrømmen.

Det foreslås, at i elafgiftslovens § 7, stk. 3, 3. pkt., og 6. pkt., indsættes efter »personbefordring«: », godstransport eller personbefordring og godstransport«.

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af dette lovforslags § 1, nr. 3, hvor det foreslås at indføre mulighed for, at virksomheder også kan få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ved en elhandelsvirksomheds salg af afgiftspligtig elektricitet i form af kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, godstransport eller personbefordring og godstransport, skal fakturaen indeholde oplysning om cvr- eller SE-nummer for forbrugeren af kørestrømmen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at hvis salg af afgiftspligtig elektricitet finder sted fra andre end elhandelsvirksomheder, skal sælgeren, hvis elektriciteten anvendes som kørestrøm til personbefordring, godstransport eller personbefordring og godstransport, udstede en faktura med oplysning om udstedelsesdato, sælgers navn og adresse, varemodtagers navn,

leveringssted og afgiftens størrelse samt cvr- eller SE-nummer for forbrugeren af kørestrømmen.

Det vil således blive et krav, at forbrugeren af kørestrømmen har et cvr- eller SE-nummer. Hvis en udenlandsk virksomhed ikke allerede har et cvr- eller SE-nummer, skal virksomheden først registrere sig som virksomhed via en blanket på skat.dk.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af elafgiftslovens § 11, stk. 11, at virksomheder, der benytter sig af tilbagebetalingsmulighederne i stk. 6 og 7, for den enkelte ordning skal indberette tilbagebetalingsbeløbet til Skatteforvaltningen, hvis det samlede beløb for den enkelte ordning overstiger 100.000 euro i et kalenderår. Omregningen fra danske kroner til euro skal ske efter den kurs, der gælder den første arbejdsdag i oktober i det år, som indberetningen vedrører, og som offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende. Ved opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet i stk. 6 og 7 tillægges tilbagebetalingsbeløbet efter de tilsvarende bestemmelser i § 7, stk. 6 og 7, og § 7 b, stk. 1-4, i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, § 8, stk. 4 og 5, og § 8 a, stk. 1-4, i lov om afgift af naturgas og bygas m.v., § 9, stk. 4 og 5, og § 9 a, stk. 1-4, i lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. og § 7, stk. 3 og 4, og § 7 b, stk. 1-4, i lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v. Opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet efter 1.-3. pkt. skal ske pr. juridisk enhed.

Ifølge elafgiftslovens § 11, stk. 12, fastsætter skatteministeren nærmere regler om indberetning og offentliggørelse af oplysninger indberettet efter stk. 11 og oplysninger om virksomhedens navn, virksomhedstype, cvr-nummer, størrelse og dato for tildeling. Skatteministeren fastsætter derudover nærmere regler om, at virksomheder ikke kan opnå tilbagebetaling efter stk. 6 og 7, når de ikke opfylder de til enhver tid gældende betingelser for at modtage statsstøtte.

I lovforslagets § 1, nr. 5, foreslås, at indholdet af § 21, stk. 1 og 2, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 indsættes i en ny § 11 g i elafgiftsloven, og som konsekvens heraf foreslås i lovforslagets § 10, at § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 ophæves.

§ 21, stk. 3 og 4, i lov nr. 1353 af 21. december 2012, som i lovforslagets § 10, foreslås ophævet som konsekvens af, at indholdet af § 21, stk. 1 og 2,

UDKAST

foreslås indsat i en ny § 11 g i elafgiftsloven, har samme indhold som § 11, stk. 11 og 12, i elafgiftsloven.

Det foreslås derfor, at der i elafgiftslovens § 11, *stk. 11, 1. og 3. pkt.*, indsættes efter »i stk. 6 og 7«: »og § 11 g, stk. 1 og 3«, og i *stk. 12, 2. pkt.*, indsættes efter »stk. 6 og 7« til: »og § 11 g, stk. 1 og 3«.

Derved vil bestemmelserne udvides til også at omfatte tilbagebetalingsmulighederne i den foreslåede elafgiftslovs § 11 g, stk. 1 og 3.

Det foreslåede vil medføre, at § 21, stk. 3 og 4, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 videreføres i elafgiftslovens § 11, stk. 11 og 12. Der er med det foreslåede ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand.

Til nr. 3

Det fremgår af elafgiftslovens § 11, stk. 1, at momsregistrerede virksomheder som hovedregel kan få godtgjort afgift af elektricitet forbrugt i virksomheden. Afgiften efter § 11, stk. 1, tilbagebetales i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for indgående merværdiafgift af elektricitet eller varme, jf. § 11, stk. 5, 1. pkt.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, 1. pkt., at afgiften godtgøres af kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring.

Det fremgår af elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, 3. pkt., at godtgørelsen er betinget af, 1) at det fremgår af købsaftalen, at forbrugeren er en virksomhed, som forbruger kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, med angivelse af forbrugers cvr- eller SE-nummer, og 2) at fakturaer vedrørende de aftalte leverancer af elektricitet indeholder oplysning om forbrugers aktuelle cvr- eller SE-nummer.

Det foreslås, at der i elafgiftslovens § 11 b, *stk. 2, 1. pkt.*, og *3. pkt.*, indsættes efter »personbefordring«: », godstransport eller personbefordring og godstransport«.

Eltog kan i praksis bestå af både vogne til personbefordring og vogne til godstransport. Den foreslåede bestemmelse vil sikre, at bestemmelsen udover at omfatte eltog, der udelukkende består af vogne til personbefordring eller udelukkende består af vogne til godstransport, også vil omfatte eltog, der både består af vogne til personbefordring og vogne til godstransport.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at virksomheder, der ikke er momsregistrerede, vil kunne få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport, i samme omfang som det er muligt for momsregistrerede virksomheder efter § 11, stk. 1.

Det foreslåede vil også medføre, at godtgørelsen er betinget af, at det fremgår af købsaftalen, at forbrugeren er en virksomhed, som forbruger kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, godstransport eller personbefordring og godstransport. Godtgørelsen vil også være betinget af, at forbrugers cvr- eller SE-nummer fremgår af købsaftalen og fakturaer vedrørende levering af elektricitet. Hvis en udenlandsk virksomhed ikke allerede har et cvr- eller SE-nummer, skal virksomheden først registrere sig som virksomhed via en blanket på skat.dk.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det fremgår af elafgiftslovens § 11, stk. 1, at virksomheder, der er registreret efter merværdiafgiftsloven, som hovedregel kan få tilbagebetalt afgiften efter denne lov af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet. Afgiften efter § 11, stk. 1, tilbagebetales i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for indgående merværdiafgift af elektricitet eller varme, jf. § 11, stk. 5, 1. pkt. Efter § 11, stk. 5, 2. pkt., skal virksomheden til dokumentation af tilbagebetalingsbeløbet kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, hvoraf størrelsen af afgiften fremgår, jf. § 11 a, stk. 9.

Tilbagebetalingen af afgift efter elafgiftslovens § 11 nedsættes med 0,4 øre pr. kWh, jf. § 11 c, stk. 1. Momsregistrerede virksomheder kan således efter § 11, stk. 1, få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport, så de reelt kun betaler 0,4 øre pr. kWh i elafgift.

Det følger af elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, 1. pkt., at virksomheder kan få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til personbefordring. Tilbagebetalingen af afgiften efter § 11 b, stk. 2, 1. pkt., nedsættes med 0,4 øre pr. kWh, jf. § 11 c, stk. 1, jf. § 11 b, stk. 2, 2. pkt.

Godtgørelsen efter § 11 b, stk. 2, 1. pkt., er betinget af, at det fremgår af købsaftalen, at forbrugeren er en virksomhed, som forbruger kørestrøm, der anvendes af eltog til personbefordring, med angivelse af forbrugers cvr- eller SE-nummer, og at fakturaer vedrørende de aftalte leverancer af

elektricitet indeholder oplysning om forbrugerens aktuelle cvr- eller SE-nummer, jf. § 11 b, stk. 2, 3. pkt.

Det foreslås at indsætte nye stykker som elafgiftslovens § 11 b, stk. 11 og 12.

Det foreslås i *stk. 11, 1. pkt.*, at virksomheder, der ikke er momsregistreret, skal have en bevilling for at få godtgørelse efter stk. 2, jf. 2. pkt.

Det foreslåede vil medføre, at virksomheder, der ikke er momsregistreret, skal have en bevilling for at få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til personbefordring, godstransport eller personbefordring og godstransport. Det foreslåede skal ses i sammenhæng med denne lovs § 1, nr. 3, hvor det foreslås at indsætte i elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, at virksomheder udover at kunne få godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til personbefordring også skal have mulighed for at kunne få godtgjort afgift for elektricitet anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport eller til personbefordring og godstransport.

Det foreslås i *stk. 11, 2. pkt.*, at virksomheder omfattet af 1. pkt. kan anmode Skatteforvaltningen om bevilling til afgiftsgodtgørelse.

Det foreslåede vil medføre, at virksomheder, der ikke er momsregistreret, skal anmode Skatteforvaltningen om bevillingen. Hvis en udenlandsk virksomhed ikke allerede har et cvr- eller et SE-nummer, skal virksomheden først registrere sig som virksomhed. Dette gøres via en blanket, som er tilgængelig på virk.dk. Når virksomheden har et cvr-nummer eller et SE-nummer, skal virksomheden udfylde en bevillingsblanket for at kunne få tilbagebetaling af elafgift anvendt som kørestrøm til eltog til godstransport. Når Skattestyrelsen har godkendt bevillingen, vil virksomheden skulle anmode om godtgørelsesbeløbet via en anden blanket.

Det foreslås i *stk. 12*, at til dokumentation af tilbagebetalingsbeløbet efter stk. 2 skal virksomheden kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, hvoraf størrelsen af afgiften fremgår, jf. § 11 a, stk. 9.

Det foreslåede vil medføre, at en virksomhed som dokumentation skal kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, der kan danne grundlag for opgørelsen af godtgørelsesbeløbet. Der vil dermed gælde samme krav til dokumentation som ved godtgørelse af elafgift efter elafgiftslovens § 11, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Ifølge elafgiftslovens § 11, stk. 1, kan virksomheder, der er registreret efter merværdiafgiftsloven, bortset fra de nævnte tilfælde i stk. 2 få tilbagebetalt afgiften efter elafgiftsloven af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet.

Ifølge elafgiftslovens § 11 a, stk. 1, opgøres tilbagebetalingsbeløbet efter § 11, stk. 1, for den periode, som virksomheden anvender ved angivelsen af afgiftstilsvaret efter merværdiafgiftsloven. Tilbagebetalingsbeløbet for en periode omfatter afgiften efter elafgiftsloven af de af virksomheden i perioden modtagne leverancer af afgiftspligtig elektricitet og varme. Tilbagebetaling af afgiftsbeløbet kan dog omfatte flere perioder under ét.

Tilbagebetalingen af afgift efter § 11 nedsættes med 0,4 øre pr. kWh, jf. elafgiftslovens § 11 c, stk. 1.

Skatterådet traf den 27. april 2010 afgørelse i en sag om elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af batterier til elbiler.

Skatterådet fastslog ved denne afgørelse, at virksomheder, der har aktiviteter med opladning af batterier til elbiler, kan få tilbagebetalt elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af disse batterier i medfør af elafgiftslovens § 11, stk. 1. Det er Skatterådets opfattelse, at elforbruget sker ved opladningen af batterier til elbiler. Opladningen sker ved, at der påføres elektricitet til batterier til elbiler. Når virksomheden har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, anser Skatterådet elektriciteten for at være forbrugt i en produktionsproces i virksomheden. Virksomhedens kunder køber således ikke elektricitet, men en ydelse, der består i opladning af batterier til el-biler. Det fremgår af Skatterådets afgørelse, at det er en forudsætning, at det er virksomhedens elleverandør eller en anden udbyder, som virksomheden samarbejder med, der leverer elektriciteten til opladningen, uanset hvor og under hvilke betingelser opladningen af batterierne til elbiler finder sted.

Skatterådets afgørelse er gengivet i SKM2011.259.SKAT.

På denne baggrund blev reglerne for tilbagebetaling af elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler præciseret, og særordningen blev indført ved § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012.

UDKAST

Ifølge § 21, stk. 1, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 ydes der tilbagebetaling af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestandere, herunder hurtigladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, og elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. Tilbagebetalingen ydes i øvrigt i overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i elafgiftslovens §§ 11, 11 a og 11 c.

I medfør heraf kan alle virksomheder få tilbagebetalt elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af registrerede elbilers batterier på virksomhedens ladestandere, herunder hurtigladere, når ladestanderen drives for virksomhedens regning og risiko, og virksomheden er involveret i driften heraf. Endvidere tilbagebetales elafgift af elektricitet forbrugt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. Elbilvirksomheden skal således alene betale procesafgift af elektricitet, der anvendes til opladning af batterier i registrerede eldrevne biler.

Det er et krav, at der sker en måling af den elektricitet, der anvendes til opladning af batterier til elbiler. Kravet om måling gælder, uanset om ladestanderen er placeret i det offentlige rum, hos husholdninger eller andre steder. Måleren skal være placeret i ladestanderen.

Elafgiftslovens krav om, at elektriciteten skal være forbrugt af virksomheden, anses for at være opfyldt i dette særlige tilfælde. Med præciseringen er den husholdning, der er kunde hos en elbilvirksomhed, ikke bundet til at anvende bestemte elleverandører eller bestemte elbilabonnementer.

Ifølge § 21, stk. 2, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 ydes tilbagebetalingen i forbindelse med særordningen uanset betingelsen i elafgiftslovens § 11, stk. 5, om fradragsret i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for merværdiafgift for elektricitet og varme. Elbilvirksomheden skal således ikke i dette særlige tilfælde opfylde betingelsen om, at fradragsretten gælder i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for moms for elektricitet og varme. Særordningen er forlænget ad flere omgange og senest til og med den 31. december 2030 ved lov nr. 203 af 13. februar 2021.

Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere, herunder hurtigladere, og på batteriskiftestationer.

Særordningen er forlænget ad flere omgange og senest til og med den 31. december 2030 ved lov nr. 203 af 13. februar 2021.

Det foreslås at indsætte en ny § 11 g, stk. 1, i elafgiftsloven, hvoraf fremgår, at ydes tilbagebetaling af afgiften af den afgiftspligtige elektricitet, der i perioden fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2030 er forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestandere, herunder hurtigladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, og elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. Tilbagebetalingen ydes i øvrigt i overensstemmelse med §§ 11, 11 a og 11 c.

Den foreslåede bestemmelse i elafgiftslovens § 11 g, stk. 1, vil således have et indhold, der svarer til § 21, stk. 1, i lov nr. 1353 af 21. december 2012.

Den foreslåede ændring er alene af lovteknisk karakter og skal sikre, at særordningen, der vedrører tilbagebetaling af elafgift, fremgår af elafgiftsloven.

Det foreslås at indsætte en ny § 11 g, stk. 2, i elafgiftsloven, hvoraf fremgår, at tilbagebetalingen ydes uanset betingelsen i § 11, stk. 5. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere, herunder hurtigladere, og på batteriskiftestationer.

Den foreslåede bestemmelse i elafgiftslovens § 11 g, stk. 2, vil således have et indhold, der svarer til § 21, stk. 2, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 med senere ændringer og med virkning fra og med den 1. januar 2026 til og med den 31. december 2030.

Den foreslåede ændring er alene af lovteknisk karakter og skal sikre, at særordningen, der vedrører tilbagebetaling af elafgift, fremgår af elafgiftsloven.

I lovforslagets § 15, stk. 4, foreslås det, at § 21, i lov nr. 1353 af 21. december 2012, der foreslås ophævet i medfør af § 10, finder anvendelse for tilbagebetaling af afgift af den afgiftspligtige elektricitet, der til og med den 31. december 2025 er forbrugt af virksomheden til opladning af batterier til registrerede elbiler.

Det foreslås herefter at indsætte § 11 g, stk. 3, i elafgiftsloven, at for ladestandere, der forsynes med elektricitet fra det kollektive elforsyningsnet og fra et elproduktionsanlæg efter § 2, stk. 1, litra c, opgøres tilbagebetalingen efter stk. 2 på timebasis på baggrund af oplysninger om afgiftspligtigt

elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet, sammenholdt med det registrerede elforbrug i ladestanderen. Det godtgørelsesberettigede elforbrug opgøres som elforbruget i ladestanderen, dog maksimalt den mængde elektricitet (kWh), der inden for samme timebasis er forbrugt fra det kollektive elforsyningsnet.

Ifølge § 2, stk. 1, litra c, er undtaget fra afgift den elektricitet, som fremstilles på elproduktionsanlæg ved anvendelse af vedvarende energikilder i form af vindkraft, vandkraft, biogas, biomasse, solenergi, bølge- og tidevandsenergi og geotermisk varme, og som direkte forbruges af elproducenten eller af en lejer i en udlejningsejendom, når anlægget er placeret i forbindelse med udlejningsejendommen og den udlejede ejendom udlejes af elproducenten.

Med det foreslåede stk. 3 vil virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, herunder også hybridbiler, kunne opnå tilbagebetaling af afgift for den elektricitet, der er forbrugt i ladestanderen, dog ikke udover, hvad der er trukket fra det kollektive elforsyningsnet, der er afgiftspålagt.

Dette vil ske ved, at virksomheden på timebasis kan sammenstille data om den mængde elektricitet, der er forbrugt af ladestanderen, med den mængde elektricitet, der er trukket fra det kollektive elforsyningsnet. Trækket fra det kollektive elforsyningsnet i den givne time skal således være forårsaget af forbrug fra ladestanderen, og tilbagebetalingen kan ikke overstige trækket fra det kollektive elforsyningsnet.

Hvis der f.eks. i en given time er forbrugt 10 kWh i ladestanderen, og der i samme time er trukket 5 kWh fra det kollektive elforsyningsnet, kan der ske tilbagebetaling for 5 kWh. Hvis der i stedet i en given time er forbrugt 10 kWh i ladestanderen, og der i samme time er trukket 15 kWh fra det kollektive elforsyningsnet, kan der ske tilbagebetaling for 10 kWh.

Det afgørende er, at der på timebasis ikke sker tilbagebetaling på baggrund af en større mængde elektricitet, end der er afgiftspålagt.

Virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, har allerede adgang til oplysninger om den mængde elektricitet, der forbruges af ladestanderen, idet det er et krav, at der sker en måling af den elektricitet, der anvendes til opladning af batterier til elbiler.

Virksomheden vil herudover skulle have adgang til oplysninger om den mængde elektricitet, som kunden trækker fra det kollektive elforsyningsnet.

Det vil virksomheden allerede have i dag, hvis virksomheden samtidig leverer elektricitet til kunden. Alternativt vil virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, skulle have en tredjeparts-adgang til EIOverblik med fuldmagt fra kunden til forbruget fra det kollektive net. Mulighed for en sådan adgang findes allerede i dag, f.eks. ved brug af apps, hvor forbrugerne kan følge deres elforbrug via f.eks. mobiltelefonen.

Det foreslåede stk. 3 vil derfor medføre, at virksomheder, der har serviceaktiviteter med opladning af batterier til elbiler, herunder også hybridbiler, også vil kunne få tilbagebetaling af afgift af elektricitet forbrugt til opladning af batterier til elbiler bortset fra 0,4 øre pr. kWh, når deres kunder samtidig har egenproduktion af elektricitet fra et elproduktionsanlæg omfattet af elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c.

Det foreslås herefter at indsætte § 11 g, stk. 4, i elafgiftsloven om, at som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet efter stk. 3 skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere, herunder hurtigladere, med angivelse af den adresse, som ladestanderen er tilknyttet, samt opgørelser af målinger af det afgiftspligtige elforbrug fra det aftagenummer, der forsyner ladestanderen med elektricitet, og med angivelse af aftagenummeret. Oplysninger efter 1. pkt. skal opbevares i 5 år efter regnskabsårets afslutning.

Efter det foreslåede skal virksomheder på anmodning fremlægge alt relevant og specificeret materiale til brug for en effektiv kontrol.

Til § 2

Til nr. 1

Af CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 1 og 2, fremgår afgiftssatserne for afgiftspligtige energiprodukter. Afgiftssatserne er fastlagt på grundlag af energiprodukternes CO₂-indhold og er balanceret omkring en afgiftssats pr. ton CO₂ for varerne ved dagtemperatur.

Det fremgår af § 2, stk. 3, 1. pkt., at af en blanding af de i stk. 1 nævnte produkter eller disse produkter og andre varer svares der afgift af hele blandingen efter satsen på det produkt, der har den højeste afgiftssats efter denne lov, såfremt blandingen er anvendelig til fyringsformål eller som drivmiddel i motorkøretøjer. Det fremgår af CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 3, 2. pkt., at der

UDKAST

ikke skal svares afgift af andelen af biobrændstoffer, som anvendes som motorbrændstof.

Det fremgår af CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3, at bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16, er biobrændstoffer, der anvendes som motorbrændstof, fritaget for afgift. Biobrændstoffer er flydende eller gasformige brændstoffer fremstillet på grundlag af biomasse.

Biobrændstoffer, der anvendes til andre formål end som motorbrændstof, f.eks. til rumvarme eller proces, er derimod ikke fritaget for afgift.

Det foreslås, at CO₂-afgiftslovens § 7, *stk. 3*, affattes således:

»Biobrændstoffer er fritaget for afgift, bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16. Biobrændstoffer er flydende eller gasformige brændstoffer fremstillet på grundlag af biomasse.«

Den foreslåede ændring vil medføre, at biobrændstoffer fritages for CO₂-afgift, uden at anvendelsen af biobrændstoffet har betydning for afgiftsfritagelsen. Biobrændstoffer, der anvendes som motorbrændstof, vil således fortsat være afgiftsfritaget, men fritagelsen vil også gælde for alle øvrige anvendelser af f.eks. rene biobrændstoffer, der anvendes til rumvarme eller proces.

Forslaget vil betyde, at rene biobrændstoffer vil blive afgiftsfritaget for CO₂-afgift, bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16, uanset om det vil blive anvendt som f.eks. motorbrændstof eller til rumvarme eller procesformål. Der vil af blandinger, hvori der indgår biobrændstoffer, fortsat skulle svares afgift af hele blandingen efter satsen på det produkt, der har den højeste afgiftssats, medmindre der er tale om motorbrændstoffer, jf. § 2, stk. 3.

Til § 3

Det følger af § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, i lov om registreringsafgift af motor-køretøjer m.v. (herefter registreringsafgiftsloven), at køretøjer, som omhandlet i lovens § 5 a, stk. 1, der af plejehjem, ældrecentre og lignende institutioner, eventuelt med reduceret sædetal, anvendes til befordring af beboere eller hjemmeboende ældre, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder, er fritaget for registreringsafgift. Køretøjerne kan ud over kørsel som nævnt i 1.

pkt. benyttes til andre formål, der er i institutionens interesse. Køretøjerne kan have flere institutioner som brugere.

Registreringsafgiftslovens § 5 a, stk. 1, omhandler busser, hvorved forstås køretøjer, der utvivlsomt er konstrueret og indrettet til befordring af mere end 9 personer, føreren indbefattet, som har et til køretøjet svarende antal passagersæder, og som ikke er indrettet til andet formål end personbefordring.

Bestemmelsen i registreringsafgiftslovens § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, indebærer, at busser, der anvendes af plejehjem, ældrecentre og lignende institutioner til befordring af egne beboere eller hjemmeboende ældre, der er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder, er fritaget for afgift.

Institutionsbusserne behøver ikke nødvendigvis at tilhøre en konkret institution for at blive fritaget fra registreringsafgift, men flere institutioner kan gå sammen om at købe eller lease en eller flere busser.

Der kan opnås afgiftsfritagelse for busser, som anvendes til befordring af institutionernes beboere, uanset om beboerne kan betragtes som ældre. Hvis der er tale om befordring af hjemmeboende, er det derimod et krav for afgiftsfritagelsen, at de pågældende er ældre.

Det foreslås i registreringsafgiftslovens § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, 1. pkt., at »hjemmeboende ældre« ændres til: »andre«.

Den foreslåede ændring indebærer, at det ikke er en betingelse for afgiftsfritagelsen af institutioners busser efter registreringsafgiftslovens § 2, stk. 1, nr. 7, litra a, at hjemmeboende, som befordres til aktiviteter på institutionen, kan betragtes som ældre.

Efter den gældende bestemmelse kan der opnås afgiftsfritagelse for busser, som anvendes til befordring af institutionernes beboere, uanset om beboerne kan betragtes som ældre, mens det for hjemmeboende er et krav, at de er ældre.

Ændringen af bestemmelsen foreslås, idet forskelsbehandlingen af ældre og ikke-ældre hjemmeboende forekommer uhensigtsmæssig og ubegrundet.

Forskelsbehandlingen betyder reelt, at en institution ud fra et økonomisk synspunkt vil have være sværere ved at lade en gruppe af sine visiterede

UDKAST

borgere deltage i institutionens aktiviteter, hvis disse aktiviteter kræver transport med bus, fordi bussen ikke vil kunne registreres afgiftsfrit.

Herudover kan det naturligvis give anledning til tvivl i forhold til, hvornår en beboer er ”ældre”, idet dette begreb ikke er defineret nærmere.

Derfor foreslås det at ændre reglerne, så institutioner som nævnt i bestemmelsen afgiftsfrit kan købe en institutionsbus med henblik på befordring af hjemmeboende, som er visiteret til aktiviteter på de nævnte institutioner, uanset hvor gamle de hjemmeboende er.

Med den foreslåede ændring, hvor ”hjemmeboende ældre” ændres til ”andre”, vil det ikke længere være et krav, at de pågældende borgere, som er visiteret til aktiviteter, skal kunne betegnes som hjemmeboende eller ældre, for at busserne kan registreres afgiftsfrit.

Det vil fortsat være en betingelse for afgiftsfritagelse, at de pågældende, som befordres, er visiteret til aktiviteter på institutionen for at få vedligeholdt deres fysiske eller psykiske færdigheder.

Den foreslåede ændring vil medføre, at afgiftsfrie institutionsbusser ikke alene kan anvendes til at befordre institutionens beboere og ældre hjemmeboende, men alle borgere, der er visiterede til aktiviteter på institutionen.

Til § 4

Til nr. 1

Det følger af brændstofforbrugsafgiftslovens § 7, stk. 1, at personer med varigt nedsat funktionsevne, som efter lov om social service eller barnets lov kan opnå støtte til erhvervelse af en bil, fritages for afgiften, hvis bilen er benzindreven. Er bilen dieseldreven, betales afgift efter de i § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A fastsatte satser for udligningsafgift. Afgiftsfritagelsen og -nedsættelsen gælder kun, så længe køretøjet er registreret for og benyttes af den pågældende.

Det følger af lovens § 7, stk. 2, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om fritagelse for afgifter efter stk. 1, 1. og 2. pkt. Skatteforvaltningen træffer afgørelse om ophør af afgiftsfritagelsen efter stk. 1, 3. pkt.

UDKAST

Bestemmelsen indebærer, at personer med varigt nedsat funktionsevne kan opnå afgiftsfritagelse, når den pågældende kan få støtte til erhvervelse af en bil efter servicelovens § 114 eller efter barnets lov. Det er efter bestemmelsen i brændstofferbrugsafgiftsloven en betingelse for afgiftsfritagelsen, at der er tale om en benzindreven bil. Er der tale om en dieseldreven bil, betales der udligningsafgift.

Det foreslås at ændre brændstofferbrugsafgiftslovens § 7, stk. 1, 1. pkt., så »hvis bilen er benzindreven« udgår.

Den foreslåede ændring vil betyde, at der fremover også vil kunne opnås afgiftsfritagelse, når den bil, som der er opnået støtte til erhvervelse af efter servicelovens § 114 eller efter barnets lov, er et nul-emissionskøretøj.

Ændringen foreslås med henblik på, at der ikke skabes incitament til at købe en fossildreven bil frem for en elbil i de nævnte situationer.

Det bemærkes, at hvis bilen er dieseldreven, vil der stadig skulle betales udligningsafgift i henhold til de satser, som fremgår af brændstofferbrugsafgiftslovens § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A.

Til nr. 2

Som konsekvens af lovforslagets § 4, nr. 1, foreslås det, at der i § 7, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »betales«: »dog«.

Med den foreslåede ændring tydeliggøres det, at afgiftsfritagelsen efter bestemmelsens 1. pkt. omfatter alle biler, dog således at der for dieseldrevne biler fortsat betales afgift efter de i brændstofferbrugsafgiftslovens § 3, stk. 1, under B eller § 3 c, stk. 1, under A fastsatte satser for udligningsafgift.

Til § 5

Til nr. 1

Det følger af § 17, stk. 2, i lov om registrering af køretøjer, at skatteministeren kan fastsætte regler om terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregisteret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger for offentlige myndigheder og for en række virksomhedstyper. Efter § 17, stk. 2, nr. 1, kan der fastsættes regler om terminaladgang for forsikringsvirksomheder, der forsikrer køretøjer.

UDKAST

Bestemmelsen indebærer, at skatteministeren for offentlige myndigheder samt de virksomheder, som er nævnt i § 17, stk. 2, kan fastsætte regler om terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregistret. Det kan i den forbindelse fastsættes, at de forskellige virksomhedstyper m.v., som er omfattet af § 17, stk. 2, nr. 1-10, og som dermed har terminaladgang, har adgang til oplysninger i registeret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger:

Organisationer, som takserer skader på motorkøretøjer på vegne af forsikringsvirksomheder, har efter de gældende regler ikke terminaladgang til Køretøjsregistret.

Det foreslås i § 17, stk. 2, nr. 1, i lov om registrering af køretøjer, at efter »køretøjer« indsættes », og organisationer, der på vegne af forsikringsvirksomheder foretager opgørelse af motorkøretøjsskader«.

Efter den foreslåede ændring får organisationer, som på vegne af forsikringsselskaber takserer skader på motorkøretøjer, terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregistret. Som eksempel på en sådan organisation kan nævnes Taksatorringen.

Med forslaget foreslås det at skabe en udtrykkelig hjemmel i § 17, stk. 2, til, at skatteministeren kan fastsætte regler om terminaladgang for organisationer, der på vegne af forsikringsvirksomheder foretager opgørelse af motorkøretøjsskader, til oplysninger i Køretøjsregistret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger.

Skatteforvaltningen vil på baggrund af disse regler også kunne indgå aftaler om terminaladgang til Køretøjsregisteret (tilslutningsaftaler) med taksatororganisationer vedrørende oplysninger om ejer- og brugerforhold.

Ændringen foreslås, idet flere forsikringsvirksomheder benytter sig af at få en fælles taksatororganisation til at få opgøre og taksere skader på motorkøretøjer, som er forsikret i virksomheden. Taksatororganisationen vil have forsikringsvirksomheder som medlemmer og vil have egne taksatorer ansat, og forsikringsvirksomhederne har på den måde gennem deres medlemskab af organisationen mulighed for at deles om taksatorerne, som er ansat i organisationen.

For mindre forsikringsvirksomheder kan det være økonomisk fordelagtigt at benytte sig af eksternt bistand til opgørelse og taksering af skader på køretøjer, og for nogle kan det endog være nødvendigt for at virksomheden har mulighed for at konkurrere med større forsikringsvirksomheder på

markedet. Taksatororganisationer kan derved give mindre forsikringsvirksomheder mulighed for at udbyde forsikringer af motorkøretøjer i en større del af landet og bidrager til at øge konkurrencen og udbuddet på området.

Hjemlen omfatter både udlevering af oplysninger om fysiske og juridiske personer. Det bemærkes, at oplysningerne i Køretøjsregistret er omfattet af den særlige tavshedspligt i skatteforvaltningslovens § 17.

Udlevering vil for så vidt angår oplysninger om privatpersoner ske inden for rammerne af databeskyttelsesloven.

Ligesom for de øvrige virksomheder m.v. omfattet af § 17, stk. 2, kan skatteministeren fastsætte, hvilke bestemte oplysninger taksatororganisationer vil have adgang til.

Til nr. 2

Det foreslås i § 17, stk. 2, nr. 10, i lov om registrering af køretøjer, at efter »virksomheder« indsættes »m.v.«.

Med forslaget skabes der hjemmel til, at skatteministeren efter § 17, stk. 2, nr. 10, i lov om registrering af køretøjer, kan fastsætte regler om terminaladgang til oplysninger i Køretøjsregistret for også andre juridiske personer end virksomheder, som i varigt og ikke uvæsentligt omfang har behov for sådanne oplysninger for at kunne udføre deres hverv. De juridiske personer kan f.eks. være foreninger eller organisationer.

Forslaget ændrer ikke ved, at terminaladgangen for de juridiske personer vil angå oplysninger i Køretøjsregistret om identiteten af et køretøjs ejer eller bruger.

Til § 6

Det fremgår af emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., at emballager, der er omfattet af det obligatoriske pant- og retursystem, jf. bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, er fritaget for afgift. Det fremgår af emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 3. pkt., at fritagelsen ikke gælder for emballager, der har fået dispensation fra at være omfattet af pant- og retursystemet.

Bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer regulerer pant- og retursystemet. Pant- og retursystemet omfatter engangsemballager og genpåfyldelige emballager til bl.a. øl, mineralvand og blandinger af ikkealkoholdige drikkevarer med spiritus, jf. § 1, stk. 1, nr. 1-3, i bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer.

Bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer er dog ophævet den 1. juli 2019, jf. § 107, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 357 af 29. marts 2019 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer. Den gældende bekendtgørelse er nr. 606 af 23. maj 2025 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, som trådte i kraft den 1. juli 2025, jf. bekendtgørelsens § 117, stk. 1.

Det foreslås, at i § 1, stk. 2, 1. pkt., ændres »bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer« til »regler om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, som er udstedt i medfør af § 9, stk. 1-3, i lov om miljøbeskyttelse«.

Det vil medføre, at henvisningen til bekendtgørelse nr. 540 af 22. maj 2017 om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer ændres til en henvisning til de bemyndigelsesbestemmelser i § 9, stk. 1-3, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i emballageafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om pant på og indsamling m.v. af emballager til visse drikkevarer, der følger af miljølovgivningen.

Til § 7

Til nr. 1

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, 1. pkt., at der i visse tilfælde er pligt til at foretage måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding. Ifølge § 1, stk. 2, 2. pkt., skal NO₂-ækvivalenterne opgøres som den registrerede mængde i overensstemmelse med de målinger, der er nævnt i § 1, stk. 2, nr. 1-4.

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 2, at der er målepligt for energianlæg med en samlet indfyret nominel termisk indfyret effekt på 100 MW eller derover, hvor der er krav om AMS-måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg. Det følger endvidere af bestemmelsen, at målingen af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding dog kan ske ved hjælp af en anden metode, der giver en tilsvarende sikkerhed for, at målingen af den udledte mængde af NO_x, regnet som NO₂-ækvivalenter bliver som ved AMS-målingen.

Det fremgår af bilag 6, afsnit A, punkt 1, i bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, at koncentrationerne af bl.a. NO_x fra fyringsanlæg med en nominel termisk effekt på 100 MW eller derover måles med kontinuerligt målende udstyr. Det fremgår endvidere af samme punkt, at hvor der ikke stilles krav om kontinuerlig måling, skal der kræves stikprøvemålinger mindst hver sjette måned. Som et alternativ kan der anvendes egnede bestemmelsesmetoder, som skal godkendes af godkendelsesmyndigheden, til at vurdere mængden af bl.a. NO_x, der i emissionen.

Bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg er dog ophævet den 7. januar 2013, jf. § 19, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1453 af 20. december 2012 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg. Den gældende bekendtgørelse er nr. 1940 af 4. oktober 2021 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, som trådte i kraft den 1. november 2021, jf. bekendtgørelsens § 24, stk. 1.

Det foreslås, at i kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 2, 1. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg« til »regler om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, som er udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

Det vil medføre, at henvisningen til bekendtgørelse nr. 808 af 25. september 2003 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg ændres til en henvisning til de bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen

om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 2, henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, der følger af miljølovgivningen.

Til nr. 2

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 3, at der er målepligt for affaldsforbrændingsanlæg, hvor der er krav om AMS-måling af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald. Det følger endvidere af bestemmelsen, at målingen af udledning af NO₂-ækvivalenter til luften ved forbrænding dog kan ske ved hjælp af en anden metode, der giver en tilsvarende sikkerhed for, at målingen bliver som ved AMS-målingen.

Det fremgår af § 19, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald, at affaldsforbrændingsanlæg skal være forsynet med måleudstyr, der overvåger de i bekendtgørelsens bilag 4 nævnte relevante parametre, driftsbetingelser og massekoncentrationer. Det fremgår af bekendtgørelsens bilag 4, at der skal foretages emissionsmålinger i form af AMS-kontrol af bl.a. NO_x.

Bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald, er dog ophævet den 2. januar 2012, jf. § 24, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1356 af 21. december 2011 om anlæg, der forbrænder affald. Den gældende bekendtgørelse er nr. 1271 af 21. november 2017 om anlæg, der forbrænder affald, som trådte i kraft den 1. januar 2018, jf. bekendtgørelsens § 47, stk. 1.

Det foreslås, at i kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 3, 1. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald« til »regler om anlæg, der forbrænder affald, som er udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1-3, og § 7 a, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

Det vil medføre, at henvisningen til bekendtgørelse nr. 162 af 11. marts 2003 om anlæg, der forbrænder affald ændres til en henvisning til de bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1-3, og § 7 a, stk. 1, i lov om

miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om anlæg, der forbrænder affald, er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i kvælstofoxiderafgiftslovens § 1, stk. 2, nr. 3, henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om anlæg, der forbrænder affald, der følger af miljølovgivningen.

Til nr. 3

Det fremgår af kvælstofoxiderafgiftslovens § 7, stk. 2, at i den afgiftspligtige mængde opgjort efter lovens § 6 fradrages 0,14 pct. af den mængde afgiftspligtig benzin, der udleveres fra den autoriserede oplagshaver, hvis den afgiftspligtige benzin ved udleveringen gennemløber et dampretursystem, som opfylder kravene i bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin.

Det fremgår ligeledes af §§ 3-6 i bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, at oplagringsanlæg på terminaler, udstyr til påfyldning og tømning af mobile beholdere på terminaler, mobile beholdere samt påfyldnings- og oplagringsanlæg på servicestationer skal konstrueres og benyttes i overensstemmelse med de tekniske forskrifter i bekendtgørelsens bilag 2-5.

Det foreslås, at i kvælstofoxiderafgiftslovens § 7, stk. 2, ændres »bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin« til: »regler om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, som er udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

Det vil medføre, at henvisningen til bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin ændres til en henvisning til de bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i kvælstofoxiderafgiftslovens § 7, stk. 2, henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, der følger af miljølovgivningen.

Til § 8

Til nr. 1

Det fremgår af kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 5, at biomasseaffald, der kan tilføres forbrændingsanlæg uden kommunal anvisning i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, i læs, der udelukkende indeholder denne type affald, er fritaget for afgift.

Det fremgår af kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 6, at biomasseaffald, der kan tilføres forbrændingsanlæg uden kommunal anvisning i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, i læs, der udelukkende indeholder denne type affald, er fritaget for afgift.

Miljøministeriets bekendtgørelse om biomasseaffald nr. 1224 af 4. oktober 2023 indeholder i bilag 1 en liste over affald omfattet af bekendtgørelsen, som dermed er fritaget for afgift efter kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1.

Det fremgår af § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald, at biomasseaffald, der er omfattet af bekendtgørelsens bilag 1, kan forbrændes i kraft- eller varmeproducerende anlæg, der er indrettet til fyring med fast brændsel, eller afsættes til forbrænding i sådanne anlæg.

Bilag 1 er en liste over biomasseaffald, der er omfattet af bekendtgørelsen, og som dermed er fritaget for afgift efter kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1. Omfattet af bilag 1, og som dermed er defineret som biomasseaffald, er f.eks. råtræ, herunder grene, stød, rødder og andet vedmateriale (herunder bl.a. vinstokke), bark, skovflis og ubehandlet savværksflis.

Bekendtgørelse nr. 1224 af 4. oktober 2023 om biomasseaffald er dog ophævet den 1. januar 2025, jf. § 10, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1258 af 27. november 2024 om biomasseaffald, der er trådt i kraft den 1. januar 2025.

Det foreslås i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1, ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse 1224 af 4. oktober 2023« til: » regler, som er udstedt i medfør af § 44, stk. 1, og § 46 a, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse «.

Den foreslåede ændring vil medføre at henvisningerne i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 1, ændres, så bestemmelserne vil henvise til de relevante bemyndigelsesbestemmelser i § 44, stk. 1 og § 46 a, stk. 2 i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om biomasseaffald er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i kulafgiftsloven § 7a, stk. 2, nr. 1 og stk. 3, nr. 1, henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om biomasseaffald, der følger af miljølovgivningen.

Til nr. 2

Det fremgår af kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 3, 1. pkt., jf. § 1, stk. 1, nr. 6, at fiberfraktioner, der fremkommer efter afgangning og separering af husdyrgødning, er fritaget for afgift. Det fremgår af § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., at for at være omfattet skal afgangningen ske i et husdyrgødningsbaseret biogasanlæg i henhold til Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål.

Det fremgår af § 6, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål, at affald, der skal anvendes til jordbrugsformål eller tilføres husdyrgødningsbaserede biogas- eller forarbejdningsanlæg, skal overholde grænseværdierne i bekendtgørelsens bilag 2 og ikke må indeholde væsentlige mængder af andre miljøskadelige stoffer. Det fremgår af § 6, stk. 1, 2. pkt., at affaldet skal være prøvetaget og analyseret i henhold til bekendtgørelsens §§ 7, 8, 15 eller 16.

Bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål er dog ophævet den 1. august 2017, jf. § 34, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 843 af 23. juni 2017 om anvendelse af affald til jordbrugsformål. Den gældende bekendtgørelse er nr. 1001 af 27. juni 2018 om anvendelse af affald til jordbrugsformål, som trådte i kraft den 1. august 2018, jf. bekendtgørelsens § 32, stk. 1.

Det foreslås, at i § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt., ændres »Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål« til: »regler om anvendelse af affald til jordbrugsformål, som er udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 6-8 og 11, § 16 og § 44, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse«.

Det vil medføre, at henvisningen til bekendtgørelse nr. 1650 af 13. december 2006 om anvendelse af affald til jordbrugsformål ændres til en henvisning

UDKAST

til de bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 6-8 og 11, § 16 og § 44, stk. 1, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om anvendelse affald til jordbrugsformål er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i kulafgiftslovens § 7 a, stk. 3, nr. 3, 2. pkt. henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om anvendelse affald til jordbrugsformål, der følger af miljølovgivningen.

Til § 9

Til nr. 1

Det fremgår af mineralolieafgiftslovens § 8, stk. 1, nr. 6, at i den afgiftspligtige mængde efter mineralolieafgiftslovens § 7, stk. 1 og 2, fradrages 0,14 pct. af den mængde afgiftspligtig benzin, der udleveres fra den autoriserede oplagshaver, hvis den afgiftspligtige benzin ved udleveringen gennemløber et dampretursystem, som opfylder kravene i bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin.

Det fremgår af § 6 i bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, at oplagringsanlæg på terminaler, udstyr til påfyldning og tømning af mobile beholdere på terminaler, mobile beholdere samt påfyldnings- og oplagringsanlæg på servicestationer skal konstrueres og benyttes i overensstemmelse med de tekniske forskrifter, der fremgår af bekendtgørelsens bilag 2-5.

Bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin er dog ophævet den 31. december 2015, jf. § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin. Den gældende bekendtgørelse er bekendtgørelse nr. 1454 af 7. december 2015, som trådte i kraft den 31. december 2015, jf. bekendtgørelsens § 11, stk. 1.

Det foreslås, at i mineralolieafgiftslovens § 8, *stk. 1, nr. 6*, ændres »bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin« til »regler om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, som er udstedt i

UDKAST

medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse«.

Det vil medføre, at henvisningen til bekendtgørelse nr. 1670 af 14. december 2006 om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin ændres til en henvisning til de bemyndigelsesbestemmelser i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, § 7 a, stk. 1, og § 14, stk. 2, i lov om miljøbeskyttelse, som bekendtgørelsen om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin er udstedt i medfør af.

Forslaget vil sikre, at der i mineralolieafgiftslovens § 8, stk. 1, nr. 6, henvises til den til enhver tid gældende bekendtgørelse om begrænsning af udslip af dampe ved oplagring og distribution af benzin, der følger af miljølovgivningen.

Til nr. 2

Der betales afgift af mineralolieprodukter m.v. efter de satser, der fremgår af mineralolieafgiftslovens § 1, stk. 1.

Efter mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 1, kan momsregistrerede virksomheder få tilbagebetalt mineralolieafgift, bortset fra afgiften af benzin, 1) af varer forbrugt i virksomheden, 2) af de varer, der er medgået til fremstilling af varme, der er forbrugt i virksomheden, og som er leveret særskilt til virksomheden fra et fjernvarmeværk eller anden varmeproducent registreret efter merværdiafgiftsloven, og 3) af de varer, der er medgået til fremstilling af kulde, der er forbrugt i virksomheden og leveret til virksomheden fra en kuldeproducent, der er registreret efter merværdiafgiftsloven.

Efter mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 2, sker tilbagebetalingen i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for indgående moms for varer og varme.

Der ydes dog ingen tilbagebetaling af afgiften for varer, der anvendes som motorbrændstof, af varer nævnt i § 1, stk. 1, nr. 17 og 18, til aktiviteter nævnt i momslovens § 37, stk. 7 og 8, eller af varer, der direkte eller indirekte anvendes til fremstilling af varme eller kulde, herunder rumvarme, komfort køling eller varmt vand, som leveres fra virksomheden.

Der kan dog ske tilbagebetaling af afgiften af varme og varer, som anvendes til aktiviteter, der fremgår af mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 3-5.

UDKAST

Tilbagebetalingen reguleres nærmere i mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 6-19.

Efter § 11, stk. 16, skal virksomheden til dokumentation af tilbagebetalingsbeløbet kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, der kan danne grundlag for opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet, jf. § 12, stk. 4, og § 14, stk. 4, og for, at varer, for hvilke der er ydet tilbagebetaling efter stk. 2, 1. pkt., ikke er anvendt som motorbrændstof.

Efter mineralolieafgiftslovens § 11 a, 1. pkt., nedsættes tilbagebetalingen efter § 11 med 4,5 kr. pr. GJ for forbrug, der ikke er omfattet af CO₂-afgiftsloven, eller hvoraf der kan opnås fuld godtgørelse efter CO₂-afgiftslovens § 9 a, stk. 1, 3 og 6, eller § 9 b, jf. dog § 11 d.

Efter § 11 a, 2. pkt., kan godtgørelsesberettigede vælge, at tilbagebetalingen efter 1. pkt. beregnes som en reduktion af afgiftsbetalingen med 4,5 kr. pr. GJ delt med afgiftssatsen i § 9, stk. 4, 2. pkt., ganget med 1 over 4,5.

Det følger af CO₂-afgiftslovens § 1, at der svares CO₂-afgift af varer, der er afgiftspligtige efter mineralolieafgiftsloven, kulafgiftsloven og gasafgiftsloven, dog med en række undtagelser.

Omfattet af CO₂-afgift er varer, der er afgiftspligtige efter mineralolieafgiftsloven, bortset fra bioolier m.v. og metanol omfattet af den nævnte lovs § 1, stk. 1, nr. 19 og 20, hvis metanolen ikke er af syntetisk oprindelse.

Omfattet af CO₂-afgift er varer, der er afgiftspligtige efter kulafgiftsloven og gasafgiftsloven, bortset fra gas omfattet af gasafgiftslovens § 1, stk. 1, 2. pkt., der omfatter gas, der er fremstillet på basis af biomasse.

Det følger af CO₂-afgiftslovens § 1, stk. 2, at der desuden svares afgift af biogas, der anvendes som motorbrændstof i stationære stempelmotoranlæg med en indfyret effekt på over 1.000 kW. Denne afgift kaldes også metan-afgiften.

Det fremgår af § 2, stk. 3, 1. pkt., at af en blanding af de i stk. 1 nævnte produkter eller disse produkter og andre varer svares der afgift af hele blandingen efter satsen på det produkt, der har den højeste afgiftssats efter denne lov, såfremt blandingen er anvendelig til fyringsformål eller som drivmiddel i motorkøretøjer. Det fremgår af CO₂-afgiftslovens § 2, stk. 3, 2. pkt., at der ikke skal svares afgift af andelen af biobrændstoffer, som anvendes som motorbrændstof.

UDKAST

Det fremgår af CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3, at bortset fra varer nævnt i § 2, stk. 1, nr. 16, er biobrændstoffer, der anvendes som motorbrændstof, fritaget for afgift. Biobrændstoffer er flydende eller gasformige brændstoffer fremstillet på grundlag af biomasse.

I nærværende lovforslags § 2 foreslås det, at afgiftsfritagelsen i § 7, stk. 3, også skal gælde biobrændstoffer anvendt til opvarmning.

Det foreslås i mineralolieafgiftslovens § 11 a, stk. 1, 1. pkt., at indsætte efter ”af lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter,”: ”der er fritaget for afgift efter § 7, stk. 3, i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter”.

Det foreslåede medfører, at tilbagebetalingen af afgift efter mineralolieafgiftslovens § 11 skal nedsættes med 4,5 kr. pr. GJ fra den 1. januar 2025 for forbrug, der ikke er omfattet af afgiftspligten efter CO₂-afgiftsloven, der er fritaget for afgift efter CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3, eller hvoraf, der kan opnås godtgørelse efter CO₂-afgiftslovens § 9 a, stk. 1, 3 og 6, og § 9 b, jf. dog § 11 d.

Tilbagebetalingen skal dermed kun nedsættes for virksomheders forbrug, hvis energiproduktet, der forbruges, ikke er omfattet af afgiftspligten efter CO₂-afgiftsloven, der er fritaget for afgift efter CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 3, eller hvis CO₂-afgiften for forbruget af energiproduktet fuldt ud tilbagebetales efter CO₂-afgiftslovens § 9 a, stk. 1, 3 og 6, eller § 9 b.

Tilbagebetalingen skal f.eks. nedsættes ved brug af rene biobrændstoffer, der fremover vil være fritaget for CO₂-afgift efter § 7, stk. 3. Dermed sikres det, at EU's minimumssatser for energiprodukter overholdes i energiafgiftslovene for de energiprodukter, der er fritaget for CO₂-afgift. Rene biobrændstoffer til opvarmning, herunder proces, der som følge af lovforslagets § 2 vil kunne blive fritaget for CO₂-afgift efter § 7, stk. 3, vil være omfattet af mineralolieafgiftsloven og derfor foretages ændringen heri.

Til § 10

Det foreslås i lovforslagets § 1, nr. 5, at indholdet af § 21, stk. 1 og 2, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 indsættes i en ny § 11 g i elafgiftsloven, og det foreslås i lovforslagets § 1, nr. 2, at § 21, stk. 3 og 4, i lov nr. 1353 af 21. december 2012, videreføres i elafgiftslovens § 11, stk. 11 og 12.

UDKAST

Det fremgår af § 21, stk. 1, i lov nr. 1353 af 21. december 2012, at der ydes tilbagebetaling af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestandere, herunder hurtigladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, og elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. Tilbagebetalingen ydes i øvrigt i overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i lov om afgift af elektricitet §§ 11, 11 a og 11 c.

Det fremgår af § 21, stk. 2, i lov nr. 1353 af 21. december 2012, at tilbagebetalingen ydes uanset betingelsen i lov om afgift af elektricitet § 11, stk. 5, om fradragsret i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for mer-værdiafgift for elektricitet og varme. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere, herunder hurtigladere, og på batteriskiftestationer. Der ydes tilbagebetaling med virkning fra og med den 27. april 2010 og til og med den 31. december 2030.

Det fremgår af § 21, stk. 3, i lov nr. 1353 af 21. december 2012, at virksomheder, der benytter sig af tilbagebetalingsmuligheden i stk. 1, skal indberette tilbagebetalingsbeløbet til told- og skatteforvaltningen, hvis det samlede beløb overstiger 100.000 euro i et kalenderår. Omregningen fra danske kroner til euro skal ske efter den kurs, der gælder den første arbejdsdag i oktober i det år, som indberetningen vedrører, og som offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende. Opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet efter 1. pkt. skal ske pr. juridisk enhed.

Det fremgår af § 21, stk. 1, i lov nr. 1353 af 21. december 2012, at skatteministeren fastsætter nærmere regler om indberetning og offentliggørelse af oplysninger indberettet efter stk. 3 og oplysninger om virksomhedens navn, virksomhedstype, cvr-nummer, størrelse og dato for tildeling. Skatteministeren fastsætter derudover nærmere regler om, at virksomheder ikke kan opnå tilbagebetaling efter stk. 1, når de ikke opfylder de til enhver tid gældende betingelser for at modtage statsstøtte.

Det foreslås, at § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 ophæves.

Forslaget skal ses i sammenhæng med, at det med lovforslagets § 1 foreslås at flytte reglerne i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 til elafgiftsloven, samtidigt med at ordningen udvides. Ophævelsen vil dermed ikke have indholdsmæssig betydning.

Til § 11

Til nr. 1

Med lov nr. 138 af 25. februar 2020 skete en omlægning af beskatningen af overskudsvarme. Lovens § 3, nr. 2, og § 4, nr. 4, indeholder en overgangsordning for eksisterende leverancer af overskudsvarme i kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven.

Med § 3, nr. 2, i lov nr. 138 af 25. februar 2020 blev der i kulafgiftslovens § 8, stk. 12, indsat 2.-9. pkt.

Med § 4, nr. 4, i lov nr. 138 af 25. februar 2020 blev der i mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 13, tilsvarende indsat 2.-9. pkt.

Med de nye punktummer indførtes en overgangsordning, som gav virksomheder, der afsætter varme fra overskudsvarmeanlæg, der ikke er afgiftsfri-tagne for overskudsvarmeafgift, mulighed for at anvende en fast beregningsmetode for afgiftsgodtgørelse. Med overgangsordningen kan nedsættelsen af tilbagebetalingen efter kulafgiftslovens § 8, stk. 8, henholdsvis mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 9, hvorefter godtgørelse for energiafgifter nedsættes ved nyttiggørelse af varme, f.eks. til fjernvarme, fastsættes som svarende til den nedsættelse pr. GJ varme, som gennemsnitligt fandt anvendelse for virksomhedens leverancer af overskudsvarme fra det pågældende anlæg i perioden fra den 1. januar 2019 til den 31. december 2019. Hvis der ikke er foretaget leverancer i denne periode, kan anvendes den gennemsnitlige nedsættelse pr. GJ varme for et andet tidsrum i perioden fra den 1. januar 2020 til den 31. december 2020. Ordningen kan anvendes frem til og med den 31. december 2034.

Det fremgår af § 5 i lov nr. 138 af 25. februar 2020, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden, og at skatteministeren kan fastsætte, at dele af loven træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Begrundelsen for, at skatteministeren bemyndiges til at sætte lovens dele i kraft på forskellige tidspunkter, er, at der var fandtes behov for at gennemføre en dialog med Europa-Kommissionen om omlægningen af overskudsvarmeafgiften i henhold til EU's statsstøttere-gler, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 82 som fremsat, side 431. Dialogen med Europa-

UDKAST

Kommissionen kunne således nødvendiggøre en ændring af omlægningen, inden dette delelement kunne træde i kraft.

Det foreslås, at § 3, nr. 2, og § 4, nr. 4, i lov nr. 138 af 25. februar 2020 ophæves.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at reglerne om en overgangsordning for eksisterende leverancer af overskudsvarme i kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven ikke vil kunne sættes i kraft af skatteministeren.

Forslaget har til formål at sikre at bestemmelserne ikke kan sættes i kraft og vil sikre overensstemmelse med EU-retten.

Til § 12

Til nr. 1

Det fremgår af § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, at »anvendelse, og« i CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 1, nr. 3, 2. pkt., ændres til: »anvendelse,«.

Ændringen havde baggrund i § 1, nr. 7, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, hvor det blev foreslået at indsætte nye numre efter nr. 3 i CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 1. De nye numre omhandler CO₂-afgiftsfritagelser for kvoteomfattet luftfart og søfart.

Det fremgår af § 9, stk. 4, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, at § 1, nr. 2, 3, 6, 7 og 10, sættes i kraft af skatteministeren. Det følger af bemærkningerne til § 9, stk. 4, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, at CO₂-afgiftsfritagelserne for kvoteomfattet luftfart og søfart skal godkendes af Rådet efter energibeskatningsdirektivets artikel 19, og at det derfor foreslås, at skatteministeren kan fastsætte ikrafttræden for disse bestemmelser, hvilket forudsættes at ville ske, når en godkendelse foreligger, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 183 som fremsat, side 88. § 1, nr. 6, er ikke sat i kraft endnu.

Det blev ved § 10, nr. 5, i lov nr. 1489 af 10. december 2024 i CO₂-afgiftsloven § 7, stk. 1, nr. 3, foreslået en tilsvarende ændring, som der blev foreslået i § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024.

Det fremgår af § 10, nr. 5, at efter § 22, stk. 3, i lov nr. 1489 af 10. december 2024 skal bestemmelsen sættes i kraft af skatteministeren. § 10, nr. 5, i lov

UDKAST

nr. 1489 af 10. december 2024 blev sat i kraft den 2. maj 2025 med virkning fra og med den 1. januar 2025.

Den ændring, der blev foreslået i § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, er altså allerede trådt i kraft ved § 10, nr. 5, i lov nr. 1489 af 10. december 2024.

Det foreslås, at § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024 ophæves.

Forslaget vil af ordensmæssige grunde sikre klarhed i lovgivningen, da ændringen vurderes overflødig.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ændringen ikke vil kunne sættes i kraft af skatteministeren. Der er ikke tilsigtet ændringer i den gældende retstilstand med den foreslåede ændring.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.14. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Med § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024, ændres i CO₂-afgiftslovens § 7, stk. 1, nr. 3, 2. pkt. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af bl.a. § 1, nr. 6, jf. § 9, stk. 4. Ændringen er ikke sat i kraft endnu.

Med lovforslagets § 12, nr. 1, foreslås det at ophæve § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024.

Det foreslås, at i § 9, stk. 4, udgår », 6«.

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring som følge af dette lovforslags § 12, nr. 1. Det foreslåede medfører, at § 1, nr. 6, i lov nr. 683 af 11. juni 2024 ikke kan sættes i kraft af skatteministeren.

Til § 13

Det fremgår af § 2, nr. 1, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at i bekæmpelsesmiddelaftgiftslovens § 1, stk. 1, ændres »eller efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF« til », efter regler udstedt i medfør af kapitel 7 i lov om kemikalier, efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af

plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF eller efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter«.

Ændringen indebærer, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (biocidforordningen) skal tilføjes til det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1.

Det fremgår af § 2, nr. 3, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 7, stk. 1, ændres »eller efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF« til », efter regler udstedt i medfør af kapitel 7 i lov om kemikalier, efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF eller efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter«.

Ændringen indebærer, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (biocidforordningen) skal tilføjes til det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 7, stk. 1.

Det fremgår af § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012 ophæves. Ved § 1, nr. 6, i lov nr. 594 af 18. juni 2012 nyaffattes overskriften til kapitel 2 i bekæmpelsesmiddelafgiftsloven. Ved § 1, nr. 7, nyaffattes § 7 i bekæmpelsesmiddelafgiftsloven. Ved § 1, nr. 21, indsættes et nyt stk. 10 i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 27.

Det fremgår af § 4, stk. 2, 1. pkt., at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens §§ 2 og 3. Det fremgår af § 4, stk. 2, 2. pkt., at skatteministeren kan bestemme, at dele af §§ 2 og 3 træder i kraft på forskellige tidspunkter. § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 er ikke sat i kraft af skatteministeren.

Det følger af bemærkningerne til § 4, stk. 2, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at det er hensigten, at hvis lov nr. 594 af 18. juni 2012 om ændring af lov om afgift af bekæmpelsesmidler er trådt i kraft inden den 1. september 2013,

UDKAST

vil § 2, nr. 1 og 3, og § 3 ikke blive sat i kraft og vil blive ophævet ved en senere lovændring, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 97 som fremsat, side 30.

Lov nr. 594 af 18. juni 2012 trådte i kraft den 1. juli 2013 i medfør af § 1 i bekendtgørelse nr. 499 af 17. maj 2013. Da lov nr. 594 af 18. juni 2012 trådte i kraft den 1. juli 2013, og dermed trådte i kraft før den 1. september 2023, har det, jf. bemærkningerne til § 4, stk. 2, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, været lovgivers hensigt at ophæve § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013.

Biocidforordningen fremgår i dag ikke af det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1. Bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1, hører under bekæmpelsesmiddelafgiftslovens kapitel 1. Det følger i dag af overskriften til kapitel 1, at kapitlet omhandler plantebeskyttelsesmidler. Det vurderes derfor, at der ikke er behov for en bestemmelse, der indsætter biocidforordningen i det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 1, stk. 1.

Biocidforordningen fremgår i dag af det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 7, stk. 1. Biocidforordningen blev indsat i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 7, stk. 1, i medfør af § 1, nr. 7, i lov nr. 594 af 18. juni 2012. Det vurderes derfor, at der ikke er behov for en bestemmelse, der indsætter biocidforordningen i det afgiftspligtige område i bekæmpelsesmiddelafgiftslovens § 7, stk. 1.

Det følger af bemærkningerne til § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013, at det er hensigten med bestemmelsen at ophæve § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012, fordi disse bestemmelser ændrer nogle bestemmelser i bekæmpelsesmiddelafgiftsloven, som også ændres ved § 2, nr. 2, 4 og 5, i lov nr. 277 af 19. marts 2013, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 97 som fremsat, side 30.

§ 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012 blev sat i kraft den 1. juli 2013 i medfør af § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 499 af 17. maj 2013, og § 2, nr. 2, 4 og 5 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 blev sat i kraft den 1. september 2013 i medfør af § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 499 af 17. maj 2013. Det vurderes derfor, at der ikke er behov for en bestemmelse, der ophæver § 1, nr. 6, 7 og 21, i lov nr. 594 af 18. juni 2012.

Det foreslås, at § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 ophæves.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at § 2, nr. 1 og 3, og § 3 i lov nr. 277 af 19. marts 2013 ikke vil kunne sættes i kraft af skatteministeren.

Til § 14

Til nr. 1

Af lov nr. 2606 af 28. december 2021 fremgår to forskellige affattelser af gasafgiftslovens § 10, stk. 9, kulafgiftslovens § 8, stk. 8, og mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 9, hvoraf den ene affattelse skal sættes i kraft af skatteministeren i medfør af § 7, stk. 3, i lov nr. 2606 af 28. december 2021. Den af de to affattelser, som ikke er trådt i kraft, fremgår af § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021.

Den affattelse, der trådte i kraft den 1. januar 2022 i medfør af § 7, stk. 1, i lov nr. 2606 af 28. december 2021.

Den affattelse, der ikke er sat i kraft, indeholder en afgiftsfritagelse for ekstern overskudsvarme, der leveres af virksomheder, der indgår i energieffektiviseringsordningen for overskudsvarme efter kapitel 4 a i lov om varmeforsyning, og derudover en mulighed for, at den formelle indbetaler af overskudsvarmeafgiften skal kunne ændres fra virksomheden til varmeforsyningsselskabet, hvis der foreligger en aftale mellem parterne om, at leverancen udelukkende består af overskudsvarme, og at leverancen ydes vederlagsfrit.

Det fremgår af § 7, stk. 3, i lov nr. 2606 af 28. december 2021, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2. Ifølge bemærkningerne til § 7, stk. 3, er begrundelsen for, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden, at ikrafttræden kræver en systemmæssig understøttelse, der ikke kan tilvejebringes inden lovens ikrafttræden, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 60 som fremsat, side 46. Bestemmelserne er ikke sat i kraft endnu.

Det foreslås, at § 2, nr. 2, § 3, nr. 2 og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021 ophæves.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at reglerne om, at den formelle indbetaler af overskudsvarmeafgiften skal kunne ændres fra virksomheden til varmeforsyningsselskabet, i gasafgiftsloven, kulafgiftsloven og mineralolieafgiftsloven, ikke vil kunne sættes i kraft af skatteministeren. Reglerne

UDKAST

vurderes ikke længere at være relevante, bl.a. fordi virksomheder fra den 1. januar 2021 ikke skal betale overskudsvarmeafgift på elbaseret overskudsvarme fra f.eks. datacentre, produktionsmaskiner m.m., som udnyttes til ikke procesformål.

Til nr. 2

Med § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021 nyaffattes gasafgiftslovens § 10, stk. 9, kulafgiftslovens § 8, stk. 8, og mineralolieafgiftslovens § 11, stk. 9. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, jf. § 7, stk. 3, i lov nr. 2606 af 28. december 2021. Bestemmelserne er ikke sat i kraft endnu.

Med lovforslagets § 14, nr. 1, foreslås det at ophæve § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021.

Det foreslås, at § 7, stk. 3, i lov nr. 2606 af 28. december 2021 ophæves.

Det medfører, at § 2, nr. 2, § 3, nr. 2, og § 4, nr. 2, i lov nr. 2606 af 28. december 2021 ikke kan sættes i kraft af skatteministeren.

Til § 15

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 1. januar 2026.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 3 og 4, har virkning fra og med den 1. januar 2023. Det vil medføre, at virksomheder, der har betalt afgift af kørestrøm anvendt i eltog til godstransport eller personbefordring og godstransport, og som ikke tidligere har haft mulighed for at søge godtgørelse for denne afgift på grund af manglende momsregistrering, kan anmode om godtgørelse for årene 2023, 2024 og 2025.

Den foreslåede bestemmelse vil sikre overensstemmelse med EU-retten, idet det vurderes tvivlsomt, om gældende ret er forenelig med EU-rettens regler om statsstøtte. Muligheden for at kunne søge godtgørelse 3 år tilbage i tid foreslås af under hensyn til den almindelige praksis for frister ved fastsættelse af afgiftstilsvar og godtgørelse af afgift, som følger af skatteforvaltningslovens § 31.

Det foreslås i *stk. 3*, at ansøgninger om godtgørelse efter § 1, nr. 3 og 4, for årene 2023, 2024 og 2025 skal være modtaget af Skatteforvaltningen senest

UDKAST

den 31. juli 2026. Det er ikke en betingelse for godtgørelse for årene 2023, 2024 og 2025, at virksomheden har haft et cvr- eller SE-nummer i de pågældende år. Det er heller ikke en betingelse, at kravet i elafgiftslovens § 11 b, stk. 2, 3. pkt., om oplysning af forbrugers cvr- eller SE-nummer på købsaftalen og fakturaer er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 4*, at de regler, der ophæves i medfør af § 10, finder anvendelse for tilbagebetaling af afgift af den afgiftspligtige elektricitet, der til og med den 31. december 2025 er forbrugt af virksomheden til opladning af batterier til registrerede elbiler.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at reglerne i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 fortsat vil finde anvendelse for den i bestemmelsen omhandlede tilbagebetaling til og med den 31. december 2025.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget i lovforslagets § 1, hvorved det foreslås at flytte reglerne i § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 til elafgiftsloven med virkning fra og med den 1. januar 2026, samtidigt med at ordningen udvides.

Af ordensmæssige grunde foreslås det i *stk. 5*, at regler udstedt i medfør af § 21, stk. 4, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 om ændring af lov om afgift af elektricitet og forskellige andre love og om ophævelse af lov om ændring af lov om afgift af affald og råstoffer, som indsat ved § 10 i lov nr. 1558 af 13. december 2016 og ændret ved § 8 i lov nr. 331 af 30. marts 2019, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 11, stk. 12, i lov om afgift af elektricitet, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2.

Loven gælder hverken for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne eller Grønland.